

PIU584

dramă în două părți
de
LAURENȚIU FULGA

ESTE



vinovată

maria

#78 1249/12

SERAFIM?

Judecătoarea
Maria Serafim
Oxana
Andrei
Corina
Petre Serafim
Elena Dobriceanu
Ruddy Holban
Venera Costescu

PERSONAJELE:

P A R T E A I

La rampă, un scaun. Prăbușită în acest scaun, zguduită de plîns, Maria Serafim. Chiar în spatele ei, apropiată sufletește, cu mâinile înclăștindu-i ușor umerii, Judecătoarea. După ridicarea cortinei, un timp...

JUDECĂTOAREA: Nu, tovarășă Serafim! Așa nu se mai poate continua. Te rog păstrează-ți calmul. Și-nce-tează să mai plîngi. Doar știi bine pentru ce te afli aici.

MARIA: Mai bine m-ar înghiți pămîntul.

JUDECĂTOAREA: Te-nțeleg. Nici mie nu mi-ar fi prea ușor.

MARIA: Atunci de ce nu mă scutiți de umilința acestei dezbateri?

JUDECĂTOAREA: Fiindcă-n jurul dumitale s-au concentrat toate faptele la care ne referim acum. Din nefericire, destul de triste și cu consecințe pe care dumneata n-ai avut puterea să le previi la timpul respectiv. E datoria noastră, acum, să le-aducem în dezbatere publică și să-mpiedicăm repetarea lor.

MARIA: Am impresia că m-acuzați numai pe mine.

JUDECĂTOAREA: Pe de o parte.

MARIA: N-acuzați, vă rog!

JUDECĂTOAREA: Pe de altă parte, dezbateră noastră mai are și un scop anume: să smulgem din rădăcinii tot răul care mai dăinuie printre noi. Operativ și fără milă! Din acest punct de vedere, dumneata ne poți fi de mare ajutor.

MARIA: Asta nu mă consolează cu nimic.

JUDECĂTOAREA: Te va convinge, în schimb, că drama dumitale nu-i deloc întimplătoare.

MARIA: Nici asta nu rezolvă nimic.

JUDECĂTOAREA: Va rezolva. Mai ales pe dumneata, pe soțul și copiii dumitale, vă vor privi concluziile acestei dezbateri... De ce n-ai curajul să privești înapoi cu puțină luciditate?

MARIA: E perioada cea mai cumplită din viața mea.

JUDECĂTOAREA: Cu atît mai mult.

MARIA: De-aș putea s-o uit. Și să nu-mi mai răscolească nimeni trecutul.

JUDECĂTOAREA: Va trebui, totuși, să ne spui ce s-a-ntîmplat.

MARIA: Nu spun nimic.

JUDECĂTOAREA: Va trebui!

MARIA: Nu spun nimic.

JUDECĂTOAREA: Ciudată atitudine, tovarășă doctor! Familia dumitale a trecut printr-un mare impas. Față de care nimeni nu putea rămîne indiferent. Doar nu mai stă nimeni, azi, cu brațele încrucișate, cînd cineva încearcă să-și pună capăt zilelor. Dumneata însăși te-ai alarmat și ne-ai cerut ajutor. Acceptînd chiar și o dezbatere publică, numai să se știe cine-s adevărații autori morali. Cum o să reușim acest lucru, dacă dum-

neata te-ncăpăținezi să taci și-ți pui orgoliul mai presus de efortul nostru comun?

MARIA: Dar pricepeți că-i peste puterile mele!

JUDECĂTOAREA: Te rog calmează-te!

MARIA: Dezbateră asta mă va ucide.

JUDECĂTOAREA: Calmează-te, tovarășă doctor!

MARIA: Pină ieri, mai credeam că voi fi în stare să suport orice confruntare. Dar acum aș da totul ca să pot fugi. Fiindcă niciodată nu mi-am închipuit că voi ajunge aici. Să află lumea ce se petrece cu copiii mei și să mă judece pentru faptele lor. Credeți că, din noaptea aceea, când Corina a ncercat să termine cu viața, fac altceva decît să mă judec singură?

JUDECĂTOAREA: Tovarășă Serafim! Draga mea! Dar n-are nimeni intenția să te judece. Cu atît mai mult cu cît și copiii dumitale rămîn răspunzători pentru partea lor de vină.

MARIA: Măcar de s-ar desfășura totul între patru pereți!

JUDECĂTOAREA: Acum e prea tirziu. (A apărut inginerul Petre Serafim.)

MARIA: Și pe el tot pentru asta l-ai chemat? Să-și aducă aminte ce rol a jucat în această dramă?

JUDECĂTOAREA: Cam devreme, tovarășe Serafim!

MARIA: Pentru Dumnezeu, spuneți-i să nu se mai uite așa la mine!

JUDECĂTOAREA: Fii, te rog, bux și-așteaptă alături... (Omul a ieșit; către Maria.) Acum te-ai calmat?

MARIA: Vreau să se sfîrșească mai repede. Ce trebuie să fac?

(Pe laterala stîngă, un pupitru înalt dominînd scena. Judecătoarea va lua loc la acest pupitru.)

JUDECĂTOAREA: Povestește-ne cu de-amănuntul ce ți s-a nîmplat. Dar cîstit, deschis. Nu-ncerca s-ascunzi nimic. Chiar dacă ai dori ca unele lucruri să rămînă taină pentru totdeauna. Nu-i bine! Oamenii care v-au pricinuit acest rău au conștiințele prea împovărate ca să merite vreo indulgență. În felul acesta îți ușurezi și dumitale sufletul. Ne ușurezi și nouă sarcina de a lua o hotărîre dreaptă.

MARIA: Mă cheamă Maria Serafim. Am patruzeci și patru de ani. Sînt medic de copii. Iubesc copiii.

JUDECĂTOAREA: Nu-i iubești, tovarășă doctor.

MARIA: Iubesc copiii!

JUDECĂTOAREA: Fie! Continuă!

MARIA: Aveți dreptate, nu-i iubesc.

Sau, mai bine zis, n-am știut să-i iubesc. Am trei copii, și toți trei au avut de suferit din cauza mea. Nu m-am priceput să-i apăr împotriva celor despre care pomeneai adineaori.

JUDECĂTOAREA: Asta e tot?

MARIA: Iar acum, iată-mă aici! Cu sufletul rănit de moarte. Și nevoită să-ndur consecințele propriilor mele greșeli.

JUDECĂTOAREA: Asta e tot?

MARIA: Ajuțați-mă! Întrebați-mă! Simt că-mi plesnește capul. Nu izbutesc să m-adun. Nu știu de unde să-ncep... De ce tăceți? De ce?

(Se-ntoarce. Constată, uluită, prezența Corinei. Chiar la mijlocul scenei.)

CORINA: Nu te speria, mamă! Eu sînt.

MARIA: Corina! Ce-i cu tine?! Cum de-ai plecat din spital?

CORINA: M-au adus cu mașina. E-afară o soră, gata să m-ajute la nevoie.

MARIA: Ți-e greu, draga mea?

CORINA: Tare greu, mamă!

MARIA: N-ar trebui să te-agiji atîta. Doctorii spun că-n cel mult o săptămînă te faci bine. Și te-ntorci acasă.

CORINA: Dar cum mă întorc, mamă?! Vindecată pe deplin? Cu sufletul la fel de luminos ca odinioară? Spune-mi!

MARIA: Și tu mă-nvinuiești, draga mea?

CORINA: Pe mine mă-nvinuiesc, mamă!

MARIA: Poate nu-i totul pierdut.

CORINA: Ce știi tu?! Stăteam azi dimineață la fereastră. Pentru prima dată mi s-a-ngăduit să mă mișc puțin. Mă uitam prin fereastră la cîmpul nesfîrșit de dincolo de zidurile spitalului. Cît vedeai cu ochii pînă la marginea zării — iarbă, numai iarbă! Și mi-a venit, uite-așa, o poftă ne-bună să fug. Să mă tot duc...

MARIA: Ți-e dor de cîmpurile pline de iarbă, Cora?

CORINA: Mi-e dor, mamă! Nu-ți amintești cît de mult îmi plăcea să umblu prin iarbă, în picioarele goale?

MARIA: Mi-amintesc. Pe toate mi le-amintesc.

CORINA: Îmi plăcea iarba înaltă și sălbatică, să mă scufund în ea ca-ntr-o apă.

MARIA: De cite ori nu m-ai înspăimîntat, neștiind de unde să te iau.

CORINA: Credeam că viața nu-i decît o joacă fără sfîrșit.

MARIA: Fină te prinde-n vârtejurile ei, Corina. Și, pe tine, prea devreme te-a prins.

CORINA: Mult prea devreme... Știi în câte sîntem azi?

MARIA: Știu că-i a opta zi de cînd te afli la spital.

CORINA: E ziua mea de naștere, mamă! Împlinesc șaisprezece ani.

MARIA: Șaisprezece ani...

CORINA: Odinioară, mă trezeai din somn, sărutîndu-mă încet pe obraz. Îmi încărcai brațele cu liliac alb și-mi urai să cresc mare și frumoasă. Apoi se trezea și Oxana din somn, venea și Andrei din odaia lui. Și porneam tuspătru, ca nebunii, să ne batem cu pernele...

MARIA: Taci, Cora!

CORINA: Mamă... Cum să-ți spun! S-ar mai putea oare...?

MARIA: Taci, te rog!

CORINA: O singură zi, mamă! Doar un ceas. Ceasul acela din zori.

MARIA: Pentru Dumnezeu, taci!

CORINA: Mamă! Chiar niciodată n-o să mai fiu copilul care-am fost?

MARIA: Draga mea... Crezi că pentru asta ai fost adusă-aici?

JUDECĂTOAREA: Bineînțeles că nu! Deși hotărîrea am luat-o destul de greu. Dar medicii ne-au asigurat că nu riscăm nimic. Corina se află acum în afara oricărei primejdii. Iar noi ne grăbeam să facem lumină în această tristă poveste.

(Maria s-a prăbușit din nou în scaun. Au apărut Oxana și Andrei. Fără însă ca mama să-i vadă.)

MARIA: I-ați chemat și pe ceilalți doi?

JUDECĂTOAREA: Sint lângă dumneata. Și sper că de-acum înainte n-o să vă mai despartă nimic.

CORINA: Despre ce-i vorba, mamă?

JUDECĂTOAREA: Mama e prea tulburată ca să-ți poată explica pe-ndelete. O să-ți explic eu. La toți trei o să vă explic.

MARIA: Nu! Vă rog! Nu-i chinuiți și pe ei!!

JUDECĂTOAREA: Trebuie, tovarășe Serafim!

OXANA: Liniștește-te, mamă! Și eu scotesc că trebuie.

JUDECĂTOAREA: E vorba deci să reconstituim niște fapte. Mai precis, acele fapte care v-au adus în situația de a suporta rigorile acestei dezbatere.

OXANA: Rătăcirea Corinei, viața dezordonată a lui Andrei, ruptura dintre mine și mama.

CORINA: Nu vreau!

JUDECĂTOAREA: Oamenii așteaptă să descopere adevărul, Corina! Pentru a cumpăni ei înșiși răspunderea fiecăruia.

CORINA: Prea mulți se cred în drept s-o facă.

JUDECĂTOAREA: Și prea puțini, cei nevoiți să suporte judecata lor.

CORINA: Nu vreau!

ANDREI: Corina!

CORINA: Nu vreau să retrăiesc nimic, pricepe! Mi-e de-ajuns iadul prin care am trecut o dată. Nu poți fi pedepsită de două ori pentru același păcat.

JUDECĂTOAREA: Îți înțeleg tulburarea, dar numai așa vei scăpa de greul care te-apasă.

CORINA: Nici doctorii, la spital, n-au reușit mai mult.

OXANA: Atunci toate acuzațiile vor cădea asupra mamei, asupra tatei.

CORINA: Nu! De ce?

JUDECĂTOAREA: Și totuși așa o să se întîmple, dacă voi nu ne-ajutați să descoperim inovații principale.

MARIA: În cazul acesta, chemați-i și pe ceilalți aici. Să stea și ei față-n față cu opinia publică.

JUDECĂTOAREA: Le va veni și lor rîndul. La fiecare...

(Cei strigați vor intra din locuri diferite.)

JUDECĂTOAREA: Dobriceanu Elena...

ELENA: Prezent!

JUDECĂTOAREA: Holban Ruddy...

RUDDY: Prezent!

JUDECĂTOAREA: Costescu Venera...

VENERA: Prezent!

JUDECĂTOAREA *(deplasîndu-se anume)*: Poftim și dumneata, tovarășe inginer! *(Apoi.)* Vă rog să luați loc...

(Primii trei au luat loc, alături, pe o banchetă, în fund. Inginerul Serafim, separat, pe un scaun. Se vor pierde în bezna culiselor, de îndată ce atenția se va concentra pe scenele următoare.)

JUDECĂTOAREA: Prin urmare, putem începe... Oxana, ești gata să-nfrunți adevărul?

OXANA: Sint gata!

JUDECĂTOAREA: Și dumneata, Andrei?

ANDREI: Da!

JUDECĂTOAREA: Corina, te mai împotrivești?

CORINA: Nu!... Dar v-aș cere o favoare. Să-ncepem cu vacanța de vară.

JUDECĂTOAREA: Ții atît de mult la vacanța aceea?

CORINA: Țin la amintirile mele. Sint ultimele mele amintiri de copil.

JUDECĂTOAREA: Cînd oamenii ajung să trăiască numai din amintiri, se pot socoti pe jumătate morți.

CORINA: Eu sint. Într-un fel, mă-ntorc și eu dintre morți. Aș vrea să rîd, dar nu mai pot. Aș vrea să dansez, dar mi-s picioarele moi ca de cîrpă. Aș vrea să visez, dar mi s-așază peste ochi o ceață și o tulburare...

Nici la amintiri nu mai am dreptul?

JUDECĂTOAREA: Asemenea jocuri costă scump, Corina.

CORINA: Nu-mi pasă!

JUDECĂTOAREA: Știi bine ce greșeli dezvăluie, de fapt.

CORINA: Nu-mi pasă! Mă vreau pe mine însămi, cea de la-nceput. Cînd mai dansam cu păpușile-n brațe și mi se părea că fac parte dintre minunile lumii. Nu știam ce-nseamnă grija zilei de mîine și-i dădeam vieții cu tifla-n obraz... Poate inconștientă, poate superficială — dar fericită. Pri-cepeți? Fericită!

JUDECĂTOAREA: Ceilalți unde erau? Mama, Oxana, Andrei?

CORINA: Acolo, cu mine. La fel de fericiți ca și mine.

JUDECĂTOAREA: Dacă fericirea s-ar făuri din cioburi colorate... Poftim! Retrăiește-ți amintirea la care ții atît de mult...

(Lîngă arlechin, pe un taburet, se află o păpușă-Pierrot de mărime neobișnuită. Dar înainte de a ajunge aici, Corina constată nepăsarea totală a celorlalți.)

CORINA: Ce-i cu voi? De ce-ați rămas ca de piatră?

OXANA: Ajunge, Corina!

CORINA: De ce? Doar anume ne-a tost acordată această favoare. Măcar în imaginație să ne mai prelungim...

MARIA: Agonia, fetiço! Fiindcă, de-a aproape opt zile, tot într-o agonie trăim. Și eu, cel puțin, n-o mai pot suporta.

CORINA: Cu atît mai mult avem nevoie de o destindere.

OXANA: Falsă, Corina!

MARIA: Și jalnică, draga mea!

ANDREI: Așa cum spunea și tovarășa judecătoare...

OXANA: Făurită din cioburi colorate!

MARIA: De ce nu pricepi c-ar fi o simplă minciună?

CORINA: Dar tu m-ai crescut în minciuna asta, mamă! Tu mi-ai înfășurat viața în poleieli și artificii. Tu ai stîrnit în mine visuri și orgolii ne-

măsurate. „Corina-i mică, deci pe ea s-o răsfățați cel mai mult! Corina-i frumoasă, deci ei să-i dați zorzoanele cele mai scumpe! Corina-i deșteaptă, talentată, i se prezice un viitor mare — deci toate sacrificiile pentru ea, numai pentru ea!”

MARIA: Te iubeam orbește, Corina!

CORINA: Și la ce mi-a ajutat iubirea ta?

ANDREI: Mama voia să nu-ți lipsească nimic din ce i-a lipsit ei altădată.

OXANA: Într-un fel, tu s-o răzbuni pentru tot ce-i refuzase tata cu șapte ani în urmă.

ANDREI: Te vedea pe tine fericită și uita de toate nefericirile ei.

CORINA: Pierzînd din vedere că viața m-așteaptă la ușă.

ANDREI: Nu-și imagina că, atît de repede, tu...

CORINA: Indiferent cînd! Era datoria ei să mă pregătească.

OXANA: N-ai să negi...

CORINA: Ba neg! Niciodată n-am știut ce să iubesc și ce să urăsc. Unde stă adevărul și unde minciuna.

OXANA: Fiindcă nu mai aveai urechi de auzit, Corina.

ANDREI: E drept, mama prea se grăbise să facă din tine o domnișoară...

OXANA: Iar cînd a trebuit să-ți spună ce să iubești și ce să urăști, unde stă adevărul și unde minciuna, a constatat că-i prea tîrziu.

CORINA: Niciodată n-ar fi fost prea tîrziu.

OXANA: Ba mi se pare că și-acum este.

ANDREI: Mai ales acum, după ce-ai trecut prin cîte-ai trecut, n-ai dreptul s-arunci cu piatra asupra mamei.

CORINA: N-arunc nici o piatră.

OXANA: Adu-ți aminte că mama se-ntorcea de la spital frîntă de oboseala.

ANDREI: Cu sufletul muncit de dureri pe care tu nu aveai de unde le cunoaște.

OXANA: Citeodată, nu era în stare nici măcar să gîndească.

CORINA: Atunci de ce n-ai gîndit tu și pentru ea?

OXANA: Eu?!

CORINA: Tu! Cea mai lucidă, și fermă, și ordonată. Care știai bine ce primejdii mă pasc dac-o iau razna prin viață... De ce nu m-ai prevenit?

OXANA: Voi răspunde la reconstituirea faptelor.

CORINA: Răspunde-mi acum!

ANDREI: Adevărul e prea crud ca să-l recunoaștem dintr-o dată.

CORINA : Atunci rămășiți-mi farmecul minciunii de odinioară. Să mai fiu o dată copilul care-am fost. Tocmai fiindcă, peste câteva clipe, adevărul ăsta crud va da cu noi de pământ...
Vă rog! Doar cinci minute!

OXANA : Corina!

MARIA : Dă-ți pace, Oxana! Și-așa, oamenii trebuie să afle ce vină purtăm fiecare.

CORINA : Muzica, oameni buni! Ușor!
Ca-n vis! Ca-n visul care nu se va mai repeta niciodată...

(Efluviul muzicii. Corina dansează cu păpușa-Pierrot în brațe. E, toată, flacără și copil. Ceilalți, neclintii, la rampă.)

OXANA : Acesta a fost începutul. În asta a constat prima noastră eroare. În dragostea oarbă cu care o iubeam pe Corina. În faptul că ne-am supus capriciilor ei de păpușă vie și-am socotit-o neconținut ca atare.

MARIA : Fără să ne dăm seama că-n felul acesta pregătim pentru viață un om slab și superficial. Care nu-și pune nici un fel de problemă, așteaptă totul de-a gata și care va cădea la prima bătaie de vânt.

ANDREI : Dar dacă-i vorba să se facă dreptate, atunci să se știe, de la bun început, că vina dintii o poartă altcineva. Altcineva. Și-acela e... Tată! Tată! De ce tocmai eu trebuie s-o spun? De ce?

(Dansul continuă un timp. Apoi încețază brusc, fata alinându-se jos ca o frunză căzută.)

CORINA : S-a terminat...

JUDECĂTOAREA : S-a terminat, Corina! Timpul se scurge implacabil.

CORINA : Im-pla-ca-bil...

(S-a ridicat. Așteaptă. Ca și ceilalți.)

JUDECĂTOAREA : Era deci, dac-am reținut bine, într-o după-amiază de noiembrie. Exact! În după-amiaza zilei de 12 noiembrie 1962. Nimic neobișnuit pe fața pământului. Până la declanșarea dramei, nici în casa voastră — nimic deosebit. Nu bănuia nimeni ce-avea să se-ntimple. Nu presimțea nimeni răul ce vă păștea din umbră. Răul care mai ființează printre noi, intruchipat în tot soiul de oameni, și care nu răzbate decât acolo unde i se lasă ușa deschisă. Voi i-ați lăsat-o! De ce? Iată prima întrebare la care va trebui să răspundeți...

(Scaunul din prim-plan și păpușa Pierrot dispar. Apar, în schimb, existente încă de la început în cadrul iix al

decorului, treptele unei case și ușile duble, pliante, de la intrarea principală. Iar, în continuare, spre rampă, în echilibru cu pupitrul Judecătoarei, o banchetă scundă.)

JUDECĂTOAREA : Vă rog să vă re-luați locurile de-acum un an. Să re-constituim, împreună, momentele cele mai semnificative. Chiar dacă, uneori, veți avea sentimentul că dezvăluiri lumii prea multe din tainele casei voastre...

ANDREI : Adevărul e că-n după-amiaza aceea nu eram acasă decât eu cu mama.

JUDECĂTOAREA : Perfect!... *(Fetele schițează intenția de a se re-trage.)* Nu! Rămîneți și voi! Fiecare să se dezvăluie față de ceilalți așa cum a fost. Altfel, nu veți învăța niciodată cum n-ar trebui să mai fiți... *(Către Andrei.)* Te rog!

(Maria ia loc pe treptele casei. Fetele se așază pe banchetă. Numai pentru timpul cit e necesară prezența lor aici.)

ANDREI : Mama stătea zgribulită pe trepte. Se făcuse tîrziu și era frig. Am întrebat-o dacă nu vrea să intre în casă.

MARIA : Nu, Andrei!

ANDREI : Mamă, dar s-a lăsat frig!

MARIA : Mă simt foarte bine aici.

ANDREI : Chiar și pe o vreme ca asta?

MARIA : Pe mine, toamna m-a odihnit întotdeauna.

ANDREI : Cum vrei! Dar șalul tot ți-l aduc...

(Și Andrei intră în casă.)

JUDECĂTOAREA : De fapt, tovarășă Serafim, fiecare toamnă te-njunghea ca un cuțit.

MARIA : Mă sufoca.

JUDECĂTOAREA : Tot într-o toamnă te părăsise și bărbatul.

MARIA : Cu șapte ani în urmă.

JUDECĂTOAREA : Motive grave?

MARIA : O femeie.

JUDECĂTOAREA : O cunoșteai?

MARIA : Nu!

JUDECĂTOAREA : Se spune că nu era prea frumoasă.

MARIA : În schimb, mult mai tînără decât mine.

JUDECĂTOAREA : Lucra cu el pe-ace-lași șantier?

MARIA : Tot ce-am aflat e c-avea o experiență de viață foarte bogată. Și-și căuta, cu orice preț, un bărbat oficial.

JUDECĂTOAREA : Înțeleg.

MARIA: De altfel, asta m-a și jignit cel mai mult. Calitatea femeii cu care m-a schimbat.

JUDECĂTOAREA: Cel puțin te-a anunțat cu destule menajamente?

MARIA: Dimpotrivă! Destul de brutal... Într-o dimineață, când m-am întors acasă de la spital — fusesem noaptea de gardă, copiii erau la școală —, am găsit casa vraște și pe masă un simplu bilet. Mi-anunța ce hotărâre luase, urmau să plece undeva în provincie, și mă ruga s-accept divorțul.

JUDECĂTOAREA: L-ai acceptat?

MARIA: Nu!

JUDECĂTOAREA: Ți-a fost teamă că va trebui să-mpărțiți copiii?

MARIA: Nici nu punea problema copiilor.

JUDECĂTOAREA: Atunci, stăpinită de minie?

MARIA: În primele zile, poate! Dar mai apoi — de ce n-aș fi sinceră? — am sperat că se va-ntoarce. Îmi spuneam că nu poate fi decît o nebunie trecătoare și se va-ntoarce. Nu s-a întors.

JUDECĂTOAREA: Ți-a fost greu?

MARIA: Mă rușinam mai ales de Oxana. Dacă pe cei mici îi mai puteam minți: „Tata a primit o-nsărcinare specială”, sau „Tata a suferit un accident”, sau „Tata o să mai întirzie un timp...”, Oxana era prea mare ca să-i ascund adevărul. Pe de altă parte, simteam nevoia unui aliat și a unui prieten. Oxana mi-a fost. Și, astfel, pe măsură ce treceau anii, ne-am trezit că-l urim amîndouă.

JUDECĂTOAREA: De la el nici o știre?

MARIA: Doar cîteva scrisori, la-nceput, cu-aceeași stăruință disperată: „Să divorțăm! Să divorțăm!” Probabil că-l tot îndemna femeia aceea. Nu i-am răspuns nimic.

JUDECĂTOAREA: Și-n toți acești ani soarta copiilor nu l-a interesat deloc?

MARIA: Deloc!

JUDECĂTOAREA: Dar copiii? Corina, Andrei... Crescuseră mari. Ce gîndeau despre tatăl lor?

MARIA: Îl socoteau mort.

JUDECĂTOAREA: Nu-nțeleg.

MARIA: De la o vreme, n-am mai știut nimic despre el. Renunțase pînă și divorțul să mi-l mai ceară. În schimb, mă sîcîiau copiii cu-ntrebări peste-ntrebări. Și-atunci, decît să afle adevărul, am preferat să le spun c-a murit.

JUDECĂTOAREA: Fără să-ți imagi-nezi, totuși, că viața i-ar putea aduce față în față?

MARIA: De-abia în ziua aceea aveam să aflu. După ce Andrei mi-a adus șalul...

(*Andrei îi aduce șalul, cu care îi înfășoară umerii.*)

ANDREI: Așa, bătrînico! Să-ți fie cît mai cald. Și luminează-ți fruntea. Nu-mi place cum arăți azi.

MARIA: Sînt un pic obosită. O să-mi treacă.

ANDREI: Dacă vrei un ceai... sau o cafea...

MARIA: Pe tine te vreau, Andrei! De dragostea ta am nevoie.

ANDREI: Ah Doamne! Veșnic același lucru! Dar te iubesc, mamă! De cîte ori pe zi să ți-o spun? Te iubesc!

MARIA: Nu știu. De la un timp te-ascunzi de mine. Ești nervos. Lipsești de-acasă fără nici o justificare. Probabil, și facultatea ai lăsat-o pe ultimul plan... Ce e cu tine?

ANDREI: În sfîrșit, probleme de-ale vîrstei.

MARIA: De-ar fi numai atît.

ANDREI: Și... dac-ar mai fi ceva?

MARIA: Ce anume?

ANDREI: Cum să-ți spun, mamă? Vine o vreme cînd copiii au crescut destul de mari ca să poată discerne singurî adevărul. Nu-i nevoie să-i mai amăgești cu tot felul de povești, ca să poată adormi... Într-un cuvînt, cred că e timpul să lămurim între noi niște lucruri.

MARIA: Ce lucruri, Andrei?

ANDREI: Adevărul despre tata.

MARIA: Îl cunoști.

ANDREI: Adevărul — am spus, mamă! Nu povestea cu care ne-amăgești de-atîția ani.

MARIA: Am impresia că știi mai multe decît ar trebui.

ANDREI: Știu.

MARIA: N-am să te întreb de la cine. Deși riscul e mare: lucrurile să-ți fie prezentate anume într-o lumină falsă.

ANDREI: Exact în lumina sub care s-au prezentat acum șapte ani.

MARIA: Atunci află, băiete, că sînt rîni pe care le-aș vrea cicatrizate pentru toată viața. În afară de faptul că lucrurile acestea mă privesc exclusiv. Și nu găsesc de cuvînt să le discut cu nimeni. Mai ales cu voi.

ANDREI: Chiar dacă sîntem forțați de-mprejurări, mamă?

MARIA: Nu văd împrejurarea care m-ar forța să discut cu tine despre un mort.

ANDREI: Tata trăiește, mamă! S-a întors.

MARIA: Nu-l adevărat!

ANDREI: S-a întors, mamă! M-a așteptat într-o zi la facultate și mi-a spus cine este. Am stat de vorbă cu el și mi-a povestit tot ce s-a petrecut între voi. Îți închipui că n-aveam despre el decît o imagine foarte ștearsă, pe care a trebuit să mi-o clarific din nou. Și, pe măsură ce-l recunoșteam, descopeream în mine o afecțiune greu de explicat... Elte tatăl meu!

MARIA: Cînd s-a-ntîmplat asta?

ANDREI: Acum o lună.

MARIA: Și de-o lună tac?

ANDREI: Tata m-a rugat să nu-ți spun încă nimic.

MARIA: Se temea că voi fi atît de fericită încît am să-i ies înainte cu flori?

ANDREI: Dimpotrivă! Se temea că nici nu vei dori s-auzi de el

MARIA: Și-atunci ce vrea? Ce m-i vrea?

ANDREI: E singur, mamă! Și tare nereticit! Cu femeia aceea a terminat de mult. Se pare că viața lor n-a fost decît un coșmar. Dac-a văzut că nu-i reușește căsătoria cu el, a făcut toate eforturile să-l compromită. Și a izbutit! Tata a plecat de-aici șef de șantier, apreciat ca inginer și ca om. Dar, din cauza ei, a pierdut tot. S-a întors la București ca să scape de ea. Bineînțeles, fără să aibă certitudinea nici unui post. Așa că, azi, nu mai încrează nicaieri. Caută, caută... Dar se vede treaba că-i greu să mai câștige ce a pierdut odată.

MARIA: În schimb, te-a câștigat pe tine. Gata să-i pledezi cauza, ca un avocat.

ANDREI: Acesta-i adevărul, mamă!

MARIA: Cu atît mai bine: fiecare cu adevărurile lui!

ANDREI: Mamă! Doar nu vei refuza să-l primești în ca-ă.

MARIA: Niciodată!

ANDREI: M-ai învățat să fiu demn și cinstit, mamă! Să cred în oameni și să iubesc oamenii! Să mă bucur de bucuria fiecăruia dintre noi și să nu trec nepăsător pe lingă drama nimănui. De ce mă obligi, tocmai față de el, să mă port neloiial?

MARIA: Probabil că-și are și ura rostul ei.

ANDREI: Mama, eu nu pot să-l urasc.

Nu-mi cere să-l urăsc.

MARIA: Dar tu ce crezi, băiete? Că el v-a urît mai puțin cînd a plecat de-acasă cu femeia aceea? Fără sa se-ntrebe cum voi reuși eu să cresc singură trei copii. Să vă hrănesc, să vă-mbrac, să vă fac un rost în viață. Crezi că v-a iubit cît de cît?

ANDREI: Nu știu. Nu-i dreptul meu să-i măsoz dragostea față de noi.

MARIA: Atunci cu ce drept îmi ceri mie să mă umilesc înaintea lui?

ANDREI: El se umilește, mamă! Nu tu.

MARIA: Prea tîrziu, băiete! Și inutil. Pentru mine nu-i decît un simplu mort. M-auzi? Un simplu mort!

ANDREI: E limpede, mamă!

MARIA: Și ca să-ncheiem aci orice discuție, ia aminte că-ți interzic să te mai vezi cu el. Categorie! Definitiv! Și să nu-ndrăznești cumva...

(Atenția îi este reținută de apariția Elenei Dobriceanu, care a venit din fund și a căzut obosită pe muchea unui grilaj, peste drum.)

MARIA: Iarăși femeia asta! Ce se tot plimbă prin fața casei noastre?

ANDREI: Cine știe?!

MARIA: Întreab-o ce vrea și să ne lase-n pace!

(Andrei depășește limita imaginară a casei, ajunge în dreptul femeii.)

ANDREI: Doriți ceva, doamnă? Căutați pe cineva?

ELENA: M-am rătăcit prin labirintul ăsta de străzi. Și-am obosit de-atîta umblat... Căutam strada Bach.

ANDREI: Drept înainte și a doua la stînga.

ELENA: Mulțumesc! E-atît de-ntortochiat cartierul ăsta!

ANDREI: Într-adevăr!

ELENA: Așadar, a doua la stînga... Mulțumesc, tinere!

(O privire iurișă spre Maria Serafim, și femeia dispore în fund. Andrei se întoarce.)

ANDREI: Nimic interesant. Căuta strada Bach.

MARIA: Eu trebuie să plec, Andrei. La noapte sînt de gardă. Și sper c-am rămas înțeleși.

ANDREI: Mă gîndeam totuși...

MARIA: Ce te gîndea?

ANDREI: Stă la un oarecare Holban. Ruddy Holban. Figurează-n cartea de telefon. Poate că...

MARIA: Ascultă, băiete, dacă n-ai priceput încă ce fel de om sint, atunci

pricepe acum! Intră imediat în casă. Și astă-seară nu mai pleci nicăieri. Lămurim mine ce mai e de lămurit... Ți-e clar sau nu?

(*Maria Serafim a ocolit zidurile casei și s-a pierdut în bezna culiselor. Andrei, singur, pe trepte.*)

ANDREI: Nu e clar, mamă! Fiindcă voi m-ați pus în situația cea mai grea cu puțință. S-aleg între tine și el. E ca și cum m-aș afla deasupra unei prăpastii. La mijlocul unei punți aruncate peste o prăpastie. Pe un mal te găsești tu, pe celălalt — el. Puntea se rupe sub picioarele mele, iar eu nu știu către cine s-alergh. Nu știu către cine s-alergh, mamă! Dacă ți-ai fi dat măcar seama ce se petrece cu mine! Dar tu te-ai mulțumit să-mi poruncești fără milă: „Intră imediat în casă! De azi înainte-ți interzic să te mai vezi cu el!” — și cu asta ai socotit încheiat orice proces. Nu, mamă! Procesul abia începe. Fiindcă eu am ales...

(*Scrie nervos un bilet. Îl vîră între uși, la vedere. Se-ndreaptă spre fundul scenei. Oxana se smulge de pe bancheta de la rampă.*)

OXANA: Andrei! De ce minți?

JUDECĂTOAREA: Oxana!

OXANA: Minte, tovarășă judecătore! N-a ales de capul lui. Întrebați-l cine l-a determinat să aleagă.

JUDECĂTOAREA: Lucrurile trebuie să se desfășoare normal.

OXANA: Bine! Normal... De altfel, nu mult după aceea, m-am întors și eu acasă. Trecusem pe la spital și mama-mi povestise tot ce s-a-ntîmplat.

JUDECĂTOAREA: Dar pe Andrei nu l-ai mai găsit acasă.

OXANA: În schimb, am găsit acest bilet... (*Îl ia dintre uși, citește.*) „Nu m-așteptați cu masa. Vin foarte târziu. Sau, e posibil să nu mai vin deloc”.

JUDECĂTOAREA: I-ai telefonat cumva mamei?

OXANA: Nu voiam s-o alarmez tocmai în noaptea aceea. Peste zi fuseseră operați doi copii, și mama tremura pentru viața lor. Pe de altă parte, mai speram că Andrei ne joacă o farsă.

JUDECĂTOAREA: Și totuși?

OXANA: A-nceput să-mi fie frică. „Dar dacă Andrei nu se mai întoarce?” Mama n-ar fi suportat prea ușor o asemenea lovitură.

JUDECĂTOAREA: Și-atunci te-ai hotărât?

OXANA: Da!

(*Întredeschide ușile pliante. Scoate la iveală o carte de telefon și un aparat. Cercetează cartea, formează un număr. Soneria telefonului se-aude în fund, răspunde Venera. Singură, la o masă.*)

VENERA: Alo!

OXANA: Aș vrea să vorbesc cu tovarășul inginer Serafim. Petre Serafim.

Mi s-a spus că locuieste la dumneavoastră.

VENERA: Cine-ntreabă?

OXANA: O cunoștință.

VENERA: Cunoștința asta n-are nume?

OXANA: Vreau să știu dacă-i acasă.

Vă rog să mi-l dați la telefon.

VENERA: Pentru cunoștințe care refuză să-și declare identitatea, nu-i acasă.

OXANA: Alo! Alo!

VENERA: Ascultă, cunoștință anonimă!

Dacă ții cu orice preț să-l vezi în noaptea asta, atunci treci pe-aici peste două ceasuri. Te-avertizez însă că nu va fi singur. Mai precis, vom fi și noi de față... Bună seara!

(*I s-a închis. Oxana pune, alene, receptorul în iurcă. Telefonul și cartea, trecute prin deschizătura ușilor în interiorul casei.*)

OXANA: Era târziu. Corina se culcase. N-aveam nici o îndoială că-l voi găsi acolo și pe Andrei. Apropiata revedere cu tata, după atîția ani, nu mă tulbura deloc. Dimpotrivă, mă-n-dîrjea. Fiindcă știam bine ce vreau.

JUDECĂTOAREA: Să-l înfrunți?

OXANA: Mai mult: s-o scutesc pe mama de tot ce-a urmat. Dar se vede treaba că sorții căzuseră mai înainte ca eu să fi putut interveni...

(*Oxana se-ndreaptă spre fundul scenei. Numai o clipă, și în cadrul ușilor principale, deschise foarte încet, a apărut Corina.*)

CORINA: Sorții căzuseră pentru toți.

JUDECĂTOAREA: Vrei să spui ceva, Corina?

CORINA: Da! Fiindcă nici eu n-am rămas în afara dramei... Tocmai mă-n-torsesem de la școală și intrasem în casă pe scara de serviciu. Dar, auzind despre ce-i vorba, n-am îndrăznit să m-arăt.

JUDECĂTOAREA: Prin urmare, taina ți se dezvăluise și ție!

CORINA: Mai bine nu mi s-ar fi dezvăluit. De ce n-aș fi sinceră? M-a

răscolit și pe mine. Aproape că-mi venea s-alerg după Andrei și să-l implor: „Ia-mă și pe mine! Vreau și eu să-l văd!” Mă-nțelegeți, nu?

JUDECĂTOAREA: Să presupunem.

CORINA: Am auzit și convorbirea de la telefon. Mă culcasem, e-adevărat. Dar mă culcasem îmbrăcată și nu dormeam. Pindeam pe întuneric mișcările Oxanei. Și, cum a plecat de-acasă, parcă mi-a luat cineva mințile. M-am îndreptat spre ușă, cu intenția de a porni pe urmele ei. Măcar din umbră să urmăresc ce se-ntimplă.

JUDECĂTOAREA: Dar pe treptele casei te-ai izbit de această femeie, nu?

(Pe trepte s-a și instalat, venind din umbra scenei, Elena Dobriceanu. Corina, impietrită, în cadrul ușilor pliante.)

CORINA: Bună seara! Pe cine căutați?

ELENA: Nu te speria, drăguță! M-am rătăcit prin labirintul ăsta de străzi și am obosit de-atita umblet. Am văzut poarta deschisă și m-am așezat, pentru câteva clipe, să mă odihnesc... Locuiești aici?

CORINA: Bine'nțeles!

ELENA: Nu te-ngriji de mine. Sau dacă-ți închipui, cumva, c-aș fi în stare... Pot să și plec.

CORINA: Nu, de ce? Odihniți-vă mai întâi.

ELENA: Te duceai totuși parcă undeva.

CORINA: Cred c-o să renunț. E prea târziu.

ELENA: Ha-ha! Ei, vezi? Tot ți-e frică să mă lași singură la ușa voastră.

CORINA: Nu de asta, credeți-mă!

ELENA: Oricum, îți mulțumesc! Mai am și eu prilejul să stau de vorbă cu cineva... De ce nu șezi?

CORINA: Poate ar fi mai bine să intru în casă.

ELENA: Nu, nu, te rog! Nici nu-ți închipui ce odihnitoare mi-ar fi prezența dumitale... Ți-e chiar atât de greu să șezi?

CORINA *(s-a hotărît)*: În sfârșit...

ELENA: Ce frumoasă ești! Și ce tânără! Ai împlinit șaisprezece ani?

CORINA: Peste cinci luni. În aprilie.

ELENA: Șaisprezece ani! Eu am și uitat că i-am avut vreodată... Ce ai de gând să faci în viață?

CORINA: Deocamdată nu m-am hotărât. Ai mei sînt toți niște realisti înverșunați. Mama e medic, soră-mea — inginer mecanic, fratele meu urmează politehnica... Dar despre mine spun că umblu cu capul în nori. Fiindcă visez s-ajung artistă de cinema.

ELENA: E un vis frumos.

CORINA: Nu-i așa?!

ELENA: M-ar ispiti și pe mine, dac-aș mai avea anii dumitale.

CORINA: Știi? De cite ori mă-ntorc de la vreun film, mă-nchid la mine-n odaie și-mi-nchipui cum aș fi jucat eu rolul principal. Rîd și plîng, iubesc și mor... Am o senzație grozavă, de parcă totul s-ar petrece cu adevărat.

ELENA: Va trebui, totuși, să muncești mult.

CORINA: O, pentru asta sînt gata de orice sacrificii! Dacă, să zicem, ar veni cineva și mi-ar spune: „Corina, te fac vedetă într-un film. Renunță la toți și la toate. Închide ochii și haide cu mine!” — n-aș ezita nici o clipă și m-aș duce orbește.

ELENA: Ha-ha-ha, drăguță! Nu se poate spune că n-ai imaginație.

CORINA: Și ce-i rău în asta?

ELENA: Mi-ar fi greu să fiu sinceră cu dumneata.

CORINA: Vă rog!

ELENA: Nu, nu! S-ar putea să regreți după asta.

CORINA: De ce?!

ELENA: Fiindcă-n viață nu ți se oferă nimic pe gratis, drăguță! Fiecare vis, în zilele noastre, se plătește scump. Ba, uneori, prețul e atât de mare!

CORINA: Nu-i adevărat! Mama spune, dimpotrivă, că-n zilele noastre e cu puțință orice vis. Fără să dai nimic în schimb, fără să te umilești cu nimic... *(Femeia izbucnește în alt hot.)* De ce rideți?

ELENA: Odată credeam și eu la fel.

CORINA: Și-acum nu mai credeți?

ELENA: Imaginează-ți că mi-am făcut și eu destule visuri în viață.

CORINA: Și a trebuit să plătești pentru fiecare?

ELENA: Pentru fiecare.

CORINA: Și... toți sînt obligați să plătească?

ELENA: Nu scapă nimeni.

CORINA: Dar e-ngrozitor!

ELENA: Te obișnuiești, drăguță... Ultimul meu vis a fost un om. De care mă-ndrăgostisem nebunește. Alături de care speram să-mi refac toate visurile mutilate pînă atunci de către alții. De-aceea am și fugit din București, undeva într-un fund de provincie. De-aceea am și mizat totul pe o singură carte: căsătoria cu el!

CORINA: Nu vă supărați, dar de ce?...

ELENA: Am sperat zadarnic. Nu s-a căsătorit cu mine. De-abia după ce-am plătit toate prețurile cu puțință, am

aflat că omul nu era singur. Mai aveau undeva o familie. Care stătea între noi ca un zid.

CORINA : Doamnă, de ce-mi spuneți mie toate astea ?

ELENA : Zidul n-am reușit să-l dărăm, iar el mi-a mutilat și ultimul vis.

CORINA : De ce-mi spuneți toate astea ?

ELENA : Ca să pricepi că-n viață nu merită să pui preț pe nimic, draguță ! Viața-i abjectă, oamenii — fiare, iar tu — mereu prada lor !

CORINA : O Doamne ! Ce poate să vă treacă prin minte !

ELENA : Mai bine întreabă-mă ce soluție există și-ți voi răspunde : una singură ! Să le plătești și tu cu-aceeași monedă ! Să treci și tu fără milă peste oricine ! Să-i smulgi și tu vieții toate plăcerile cu puțință ! Să-nfuleci și tu pe săturate din toate bunurile pământului !

CORINA : Nu, nu, mi-ajunge ! Vă rog !

ELENA : Așteaptă, n-am terminat. Ai șaisprezece ani — atunci trăiește-i din plin ! Nu-i lăsa să treacă fără să le fi gustat dulceața ! Dă-le la dracu' de prejedecății și precepte morale ! Că și-așa nu se știe ce ne-așteaptă mâine. Tu n-aiuzi, nu vezi ce se petrece pe fața pământului ?

CORINA : Ei bine, dar dumneata...

ELENA : Nu-s nebună, draguță ! Tot ce te poftesc eu să faci stă în firea lucrurilor de azi. Pentru care eu nu port nici o vină. Secolul ăsta e de vină, care ne înnebunește pe toți. Și dacă mă doare sufletul de ceva, e că nu mai am anii tăi să mai iau o dată viața de la capăt. Să cer eu prețul cel mai mare, să mutilez eu visurile altora... Ia spune-mi : e-adevărat că ți s-a-ntors tatăl ?

(Corina s-a ridicat de mult, cu intenția de a fugi. Dar întrebarea o răsucește-n loc, cu brutalitate.)

CORINA : Așadar, dumneata ești... ?

ELENA : Eu !

CORINA : Nu întâmplător ai apărut la ușa noastră.

ELENA : Aveam să-i plătesc o datorie veche.

CORINA : În bună măsură, mi-ai plătit-o mie.

ELENA : Dovadă că nu ești o fată proastă.

CORINA : Pleacă de-aici !

ELENA : Îți mulțumesc totuși pentru ascultare.

CORINA *(intr-un hohot de plins)* : Pleacă de-aici !

ELENA : Și dacă ești cu adevărat des-teaptă, atunci cugetă la ce ți-am spus. Altfel, păcat de anii tăi...

(Se pierde între culise. Corina a căzut pe trepte, continuând să plîngă amar. Și-a revenit.)

CORINA : Așa au început să mă torpileze primele întrebări.

JUDECĂTOAREA : Mai clar, Corina !

CORINA : Femela aceea a continuat să-mi iasă în cale : la colțul străzii, în stația de tramvai, la porțile școlii. Mereu ca din întâmplare și mereu invitându-mă să privesc viața cu alți ochi.

JUDECĂTOAREA : Atitudinea ta, Corina !

CORINA : Zadarnic încercam să mă apăr, simțeam otrava cum mi se strecoară pe încetul în suflet.

JUDECĂTOAREA : Rezultatul, Corina !

CORINA : Mi-era frică s-accept că așa ceva e cu puțință, dar lucrul acesta prindea în mine tot mai multe rădăcini.

JUDECĂTOAREA : Gîndind la viitorul tău de actriță ?

CORINA : Gîndind la prețul pe care urma să-l plătesc pentru visurile mele.

JUDECĂTOAREA : Cum de n-a observat nimeni ce se-ntîmplă cu tine ?

CORINA : Erau preocupați cu toții de-ntoarcerea tatii.

JUDECĂTOAREA : Aveai totuși colegile de clasă, probabil o prietenă bună... De ce n-ai cerut sfatul nimănui ?

CORINA : Ar fi trebuit să le spun că femeia aceea... Și mi-a fost rușine. Nu voiam să afle nimeni adevărul despre tata.

JUDECĂTOAREA : După Oxana te-ai mai dus ?

CORINA : Nu !

JUDECĂTOAREA : Deși te dorea inima că n-o faci ?

CORINA : Da !

JUDECĂTOAREA : Ei bine, poftim acum ! Privește-i ! Cu atît mai mult cu cît acolo se află și omul care-ntr-o bună zi avea să te piardă...

(Acasă la Ruddy, în centrul scenei. O scară interioară și scaune în jurul unei mese de ospăț. Inginerul Serafim privește în gol. Ghemuit la capătul scării, Andrei și-a ținut capul pe genunchi. Ruddy și Venera se agită prin casă, tot aducînd sticle de vin. Oxana urmărește scena în picioare, ținută la lîngă o muchie de zid.)

RUDDY: Gata, domnule inginer! Ajunge! Prea multă disperare strică.

SERAFIM: Și ce să fac, Ruddy? Doar ai văzut și tu ce fată haină am. Dușman să-i fi fost, și nu mi-ar fi spus ce mi-a spus.

RUDDY: Tocmai de-aceea... Venera, umple paharele!

SERAFIM: E singura soluție?

RUDDY: Bea! N-o să te mai doară nimic. Toate durerile, disperările se țin în vin. Cum le țin eu și alții ca mine.

SERAFIM: Parcă multe ai tu de ținut în vin!

RUDDY: Am și eu destule.

SERAFIM: Tu ești un om fericit, Ruddy!

VENERA (care face oțiciul de gazdă): Grozavă fericire! Să țină singur șantieru-n spinare și să-ntocmească zilnic hărtoage de contabilitate. Să păzească avutul obștesc și să se bață cu toți cerberii de la revizia gestiunii.

RUDDY: Asta-ți închipui c-am visat eu să fac în viață?!

SERAFIM: Crezi totuși în ceva, Ruddy!

RUDDY: Nu cred în nimic, dacă vrei să știi. Sint o simplă mașină, și atât.

VENERA: Care gîndește ce i se cere, execută ce i se ordonă, aplaudă pe cine-i mai mare.

RUDDY: Potrivit unui principiu sfînt, care te scutește de orice complicații... Noroc!

SERAFIM (bînd în silă): Mă rog, e un punct de vedere...

RUDDY: La care dumneata nu aderî. Te privește. Dar altul eu nici nu concep. Și ți-aș propune să nu mă contrazici. Că ți-a dat și dumitale viața destule lovituri, ca să nu...

SERAFIM: Într-un fel, ai dreptate!

RUDDY: Domnule Serafim, adevărul e că nu merită să-ți dai sufletul pentru nimic. Iar ca să mor eu robind, pentru belșugul și fericirea generațiilor viitoare, zău dacă intră în socotelile mele. Drept care, îmi trăiesc tîne-rețea ca un lup flămînd. Trișez pe cine se lasă trișat și nu las să-mi scape nici una din marile plăceri ale vieții... (Surprinde deodată privirea lixă a Oxanei.) Vrei să spui ceva, domnișoară?

OXANA: Nimic, te ascultam.

RUDDY: Sau, poate nu ești de acord cu mine? Haide, îndrăznește!

SERAFIM: Te-ai îmbătat, Ruddy!

RUDDY: M-am îmbătat, domnule inginer. Dar tare m-ar fi amuzat o discuție cu fata dumitale.

SERAFIM: Ca să te pună și pe tine la zid, ca pe taică-său?

RUDDY: Ba fac pariu pe ce vrei că eu aș împlinzi-o... (Vine, impleticit, pînă-n fața Oxanei.) Domnișoară, nu te interesează un băiat frumos ca mine — cu mașină la scară, casetă cu bijuterii, ba chiar și o garderobă anume pentru femei, din care ai ieși strălucitoare ca o regină?

VENERA: Ruddy!

RUDDY: Nu te-alarma, frumoaso! Că tot ție-ți rămîn credincios. Pînă la dispariția bieteii noastre planete.

VENERA: După teoria ta, planeta asta poate să dispară chiar și la noapte.

RUDDY: Și-atunci, ce ne mai rămîne decît să ne batem joc de viață? Ei, domnișoară, ce zici?

SERAFIM: Ce ușor rezolvi tu lucrurile, Ruddy!

RUDDY: Dar dumneata ce-ai vrea, domnule? Să-ți pui cenușă pe cap, numai fiindcă refuză ministerul să te-nca-dreze în Capitală și nevasta să te primească în casă?

SERAFIM: Mi-aș fi găsit, oricum, un echilibru. Cu mine însumi și, mai ales, cu ai mei.

VENERA: Deocamdată, echilibrul ăsta ți-l oferă Ruddy.

SERAFIM: Doar n-o să stau pe capul lui toată viața.

RUDDY: Ba poți să stai cît poțtești! Un Ruddy Holban n-o să te dea niciodată afară din casa lui.

SERAFIM: Îți sint și-așa destul de-nda-^orat.

RUDDY: Prostii! Nu ți-am cerut, n-o să-ți cer niciodată nimic în schimb.

SERAFIM: Asta mă și doare. Că, la vîrsta mea, am ajuns să trăiesc ca un parazit.

VENERA: Ohoho! Ce probleme de conștiință!

SERAFIM: De ce vorbești așa, Venera?

VENERA: Fiindcă dumneata habar n-ai de surpriza pe care ți-a pregătit-o Ruddy.

RUDDY: E ca și aranjat, domnule! S-a vorbit cu cine trebuie, și e-n regulă. Cel mult o săptămînă, și te vezi iar pe șantier. În București, așa cum ți-ai dorit.

VENERA: Dumneata — șef de lucrări; el — mina dumitale cea dreaptă.

SERAFIM: Ruddy! Tu vorbești serios?!

RUDDY: Un Ruddy Holban nu se joacă niciodată cu soarta prietenilor lui.

SERAFIM: Dar bine, e de-a dreptul fantastic! Aproape că nu-mi vine să cred... Toamnă, Venera! Trezește-te, Andrei! Să bem, mama dracului de viață! Tocmai fiindcă viața-i frumoasă

- să și merită s-o trăiești... (*L-a scuturat pe Andrei de umeri, a venit pînă în fața Oxanei cu două pahare pline.*)
- OXANA: nici pentru asta nu bei?
- OXANA: Nu!
- SERAFIM: Refuzi tu să bei pentru bucuria asta a mea?
- OXANA: Plec!
- SERAFIM: Pentru împăcarea noastră, Oxana!
- OXANA: Nu!
- SERAFIM: Atunci, pleacă! Pleacă, am spus! Și te-aș ruga să nu mai faci pe ambasadoarea maică-ti pe lingă mine. Indiferent în ce problemă.
- OXANA: N-am venit decît pentru Andrei.
- SERAFIM: Andrei a hotărît să rămînă cu mine. Ca să-mi dea sentimentul că nu sînt chiar atît de singur pe lume.
- OXANA: Tu te-ai condamnat la această singurătate. Încă de-acum șapte ani.
- SERAFIM: Măcar fiindcă-ți sînt tată, și tot aș merita puțină loialitate din partea ta.
- OXANA: Ți-o ofer oricînd în schimbul loialității tale față de mama. Trimite-l pe Andrei acasă!
- SERAFIM: Nu pot. E tot ce mi-a mai rămas în viață.
- OXANA: Acum șapte ani ne-ai avut pe toți patru. Dar ai renunțat la noi de bunăvoie. Și dac-ar fi să cîntărim ce-ai făcut tu pentru Andrei, am ajunge la concluzia că n-ai nici un drept asupra lui.
- SERAFIM: În schimb, aveți voi dreptul să mă țineți în afara casei ca pe un ciine.
- OXANA: E hotărîrea mamei, și cred că n-ai s-o zdruncini din hotărîrea ei cu nimic. Chiar dacă va suferi cumplit din cauza lui Andrei.
- SERAFIM: O să mă consolez muncind. Și-acum, te rog să pleci!
- OXANA: Mă-ntreb dacă ești conștient de marea greșeală pe care o săvîrșești.
- SERAFIM: Nu ține tu socoteala greșelilor mele.
- OXANA: Față de el o săvîrșești, nu față de tine.
- SERAFIM: Dac-aș fi convins că fac o greșeală păstrîndu-l lingă mine, ți l-aș da imediat acasă.
- OXANA: Auzi, Andrei, cum te tratează tatăl tău? Ca pe un lucru de nimic. Care-i zvrilit de colo pînă colo, fără să fie întrebat dacă-i convine sau nu. Dar eu te socotesc om și te întreb: îți convine acest rol?
- ANDREI: Eu rămîn cu tata.
- OXANA: Implicîți, și cu celălalt. Fiindcă de asta mi-e teamă, în primul rînd.
- ANDREI: Ruddy e prietenul tatui.
- OXANA: Prieten care se poartă cum se poartă și gîndește cum gîndește.
- ANDREI: Nu mă obligă nimeni s-accept ideile lui.
- OXANA: Te avertizez însă c-ai intrat într-un cerc vicios: el îți dă să mîninci și să dormi, tu va trebui să fii de acord cu el. Dovadă că pînă și tata a fost nevoit să-nghită toate opiniile lui.
- ANDREI: Cît mă privește, nici o primedie.
- OXANA: Fii însă atent, Andrei, fiindcă asemenea otravă ți se strecoară-n suflet pe nesimțite.
- ANDREI: Sper să nu fte așa.
- OXANA: Dacă individul n-o să se ocupe de tine în mod special. Asemenea ipochimeni se bucură întotdeauna cînd fac prozeliți.
- RUDDY (*gest brutal de a o întoarce pe Oxana către el*): Ia ascultă, frumoaso! Ce-ar fi să mă ocup puțin și de sufletul dumitale?
- OXANA (*fulgerîndu-i, în aceeași clipă, o palmă drept în obraz*): Ca să știi, băiete, că pe mine nu mă poți imblinzi! Și să fii mulțumit că te-ai ales cu o singură replică la tot ce-ai afirmat aici.
- VENERA: Te rog să părăsești imediat această casă!
- OXANA: În cazul acesta, ai grijă de Andrei, tată! Fiindcă, dară-și va strica viața, numai din cauza ta se va întimpla. Și ca să nu-ți inchipui că te iubesc mai puțin decît el, îți propun să fuși de-aici și s-o cucerești din nou pe mama! Merită mai mult decît prietenii tăi de azi... Bună seara!
- (*Oxana a depășit limita casei, cînd e oprită locului de intervenția Judecătorei.*)
- JUDECĂTOAREA: O clipă, te rog!... (*Apoi, către Ruddy Holban și Elena Dobriceanu, care a apărut pe banca din fund.*) Dumneavoastră, cei doi! La ancheta preliminară, pretindeați că vi-s conștiințele curate ca lacrima. Mai pretindeți și acum acest lucru? După toate legile din lume, recunoașterea crimelor săvîrșite obligă la o sentință mai blindă.
- ELENA: Cît mă privește, n-am comis nici o crimă.
- JUDECĂTOAREA: Dumneata, Elena Dobriceanu, ai despre crimă o noțiune prea personală.

ELENA : Exact noțiunea trecută-n dicționar.

JUDECĂTOAREA : Ești abilă! În fond, știi foarte bine că sînt cuvinte careucid ca și glonte.

ELENA : Nu eu le-am inventat aceste cuvinte.

JUDECĂTOAREA : Dar te-ai priceput să le folosești pentru scopurile dumitale.

ELENA : Nu eu am cauzat nenorocirea Corinei.

JUDECĂTOAREA : Dar ai nutrit exact aceeași intenție. Mai e nevoie să ți-o dovedesc?

ELENA : Nu-i nevoie.

JUDECĂTOAREA : Perfect!... Ruddy Holban, cîți ani ai?

RUDDY : Trezeci și patru.

JUDECĂTOAREA : Prea tînăr ca să urăști viața.

RUDDY : Dimpotrivă, o iubesc!

JUDECĂTOAREA : Atunci de ce-ți place să propași, pentru fiecare noapte, dispariția bieteii noastre planete?

RUDDY : Eram beat. Nu poți acuza un om pentru toate tîmpeniile pe care le spune la beție.

JUDECĂTOAREA : De acord cu dumneata!

RUDDY : Și am nervii foarte slăbiți. Orice medic vă poate spune că sînt foarte bolnav.

JUDECĂTOAREA : Circumstanțe atenuante, cite vrei!

RUDDY : În realitate, sînt un om cinstit.

JUDECĂTOAREA : Pînă la proba contrarie, Ruddy Holban! Da, da! Degeaba te uîți așa la mine. Fiindcă ne găsim în posesia unor probe care vor demonstra din plin cît ești dumneata de cinstit... E-adevărat, Venera Costescu?

VENERA : Nu știu la ce vă referiți.

JUDECĂTOAREA : E-adevărat, Elena Dobriceanu?

ELENA : Nu știu la ce vă referiți.

JUDECĂTOAREA : Cu atît mai bine. Surpriza va fi generală... *(Observîndu-l pe inginerul Serafim cum se chinuie să-și elibereze gîtul de strîsoarea cîmășii.)* Tovarășe inginer, ce-i cu dumneata?

SERAFIM : Am senzația că mă sufoc.

JUDECĂTOAREA : Ți-ar prii să ieși puțin la aer?

SERAFIM : V-aș ruga, dacă se poate.

JUDECĂTOAREA : Mai întîi, o precizare: te-ai întrebat vreodată de unde are Ruddy Holban atîția bani? Deși permite luxul atîtor extravagante? Mașină la scară, casetă cu bijuterii, ba chiar și o garderobă anume pentru femeii?

SERAFIM : Pretindea că și le-a făcut din niște locuri de casă. Moștenite de la părinți.

JUDECĂTOAREA : Și-n afară de asta?

SERAFIM : Mai tîrziu am descoperit singur explicația.

JUDECĂTOAREA : Mai tîrziu... Dar bunăvoința cu care te-a servit pe vremea cînd nu lucrai nicăieri — casă, masă și chiar bani de buzunar —, cum ți-o explicai?

SERAFIM : Eram prieteni buni. Am lucrat împreună doi ani, în provincie.

JUDECĂTOAREA : Atît?

SERAFIM : Spera, după instalarea mea în funcția de-aici, să cîștige de zece ori mai mult.

JUDECĂTOAREA : Dar ți-ai dat vreodată seama în ce joc primejdios te poate angaja un individ ca el? Pe dumneata și pe copiii dumitale?

SERAFIM : Prea tîrziu mi-am dat seama de asta.

JUDECĂTOAREA : Mereu prea tîrziu. Poftim, ieși la aer... *(Omul a ieșit; peste ceilalți din fund, întuneric. Apoi.)* Oxana, continuă, te rog!

(Oxana se află lingă pupitrul Judecătoarei; Corina, ghemuită pe treptele casei; Maria Serafim, din nou pe banca cheta de la rampă.)

OXANA : Cîteva zile a domnit în casa noastră un fel de crispare. Evitam s-aducem vorba despre cele întîmplate. Deși simțeam că pe tustrele, deopotrivă, ne torturează același lucru. Doar eu izbuteam să mă stăpinesc. Mama și Corina nu izbuteau. Cu fiecare zi descopeream în atitudinea lor mereu alte semne de alarmă. Tot așteptau ceva, să vină cineva, să se-ntimple nu știu ce. Aveam naivitatea să-mi închipui că-l așteaptă amîndouă pe Andrei. Fiecare însă aștepta altceva, pe altcineva...

MARIA : Adevărul e că-ncet, încet, rezistența mea a-nceput să cedeze. Ini-mă slabă, de femeie dăruiată pe viață aceluiași om! Descopeream zilnic, dimineața, pe trepte, mereu alt buchet de flori. Mă suna zilnic la telefon, și zadarnic făceam eforturi să nu răspund la apelurile lui. Îmi plăcea să-i aud mereu glasul, și de-abia așteptam să sune din nou. O dată l-am și văzut prin fereastră, cum sta sub copacii din fața casei. Ploua, și el sta în ploaie, cu ochii țintă pe ferestrele dormitorului care fusese pe vremuri al nostru. Și, astfel, mi-am dat seama că trecutul nu e mort. Pilpăia încă în

mine unda focului de odinioară. Doaream să vină, să-mi bată noaptea în geam, să mă cheme... Dacă-ș fi știut ce va urma! Dacă-ș fi știut!

CORINA: Pentru mine însă era un străin. Fusesem într-o zi să-l văd, acolo unde locuia, să stau de vorbă cu el. N-am simțit nimic. Nici o emoție, nici un fior. De parcă nici n-ar fi fost tatăl meu. În schimb, l-am cunoscut pe celălalt. N-aș putea spune din ce s-a-nceput. O privire, un cuvânt, o aluzie. La plecare, m-a condus până la școală. Apoi, m-a invitat la un film, ne-am plimbat pe străzi, el mi-a făcut prima declarație de dragoste. Iar într-o zi mi-a dăruit o cutie de bomboane. Nu, în cutie nu erau bomboane, ci un colier de perle... Eu pe-acesta îl așteptam. Și numele lui era Ruddy...

OXANA: ...Până într-o seară, când m-am întors pe neașteptate acasă. Ușa din-spre hol era deschisă. Iar în hol, l-am auzit vorbind pe tata...

(Printr-o ingenioasă formulă scenografică, ușile de la intrarea principală, montate semicircular, pe un ax, se repliază, în stînga și în dreapta, spre culise. Oferindu-ne, convențional, prilejul de a pătrunde în interiorul casei Serafim. Elemente de decor strict necesare. Într-un fotoliu, Maria Serafim. Inginerul Serafim, în spatele ei.)

SERAFIM: Te iubesc, Maria! Oricît și s-ar părea de necrezut, dar te iubesc! Toată vremea te-am iubit.

MARIA: Petre! Taci, te rog!

SERAFIM: Nu, ascultă-mă! Încă de la început mi-am dat seama de grozăvia pe care o săvîrșisem. Femeia aceea nu însemna nimic pentru mine. Un capriciu, o absurditate! Și încă de pe-atunci am vrut să mă-ntorc. Dar m-a prins viața-n virtuțurile ei și m-a dat peste cap.

MARIA: Te rog, taci!

SERAFIM: Ba nu! Trebuie să știi totul. Fiindcă te-am iubit nebunește. Pretutindeni te vedeam numai pe tine, mă trezeam noaptea vorbind cu tine, mi-aduceam aminte de zilele petrecute împreună, făceam planuri de viitor în legătură cu noi doi. Fiindcă tu ai fost, ești, vei fi mereu femeia mea unică, neprefiuita mea soție... M-auzi, Maria? Mă crezi, Maria?

MARIA: E-așa de greu, Petre!

SERAFIM: O Doamne! Dar te implor, draqa mea! Dă-mi prilejul să repar ce-am greșit, să recîștigăm împreună ce-am pierdut.

MARIA: Cel puțin, de-aș avea certitudinea că-ntr-o vreme tîne și cealaltă...

SERAFIM: Nu, te rog! Nici un cuvînt despre ea! Să convenim o dată pentru totdeauna că n-a existat, nu există o astfel de femeie pe lume. Ce rost are s-o aducem mereu între noi ca pe o umbră?

MARIA: Să mi-l trimiți, mai întii, pe Andrei.

SERAFIM: Chiar astă-seară se-ntoarce acasă.

MARIA: Cum de-ai putut să-l atragi într-un mediu atît de dubios?

SERAFIM: Nici o primejdie! Andrei e prea copt la minte ca să se lase influențat de bazaconiile nu știu cui.

MARIA: Oxana totuși mi-a povestit despre oamenii aceia...

SERAFIM: Oxana exagerează.

MARIA: Poate! Dar în casă, te rog să nu mi-i aduci.

SERAFIM: Mă lepăd de ei. Mai am cîteva obligații, cîteva datorii de onoare. Și, cum iau șantieru-n primire, mă lepăd de ei. Sînt gata să rup cu tot trecutul. Vreau să-ți intre în casă alt om — corect pentru totdeauna și demn de tine... Maria!

MARIA: Nu știu! Lasă-mi cîteva zile să mă gîndesc. Și-acum, du-te! N-aș vrea să te găsească fetele aici, înainte de a le preveni... Te rog!

(O sărutare imperceptibilă pe frunte, și Petre Serafim părăsește încăperea prin fața, pe treptele principale. Oxana a și apărut, prin culise, în spatele mamei, care continuă să viseze în fotoliu.)

OXANA: Atunci am înțeles că pe mama a pierdut-o chiar devotamentul ei. Dacă-n acești șapte ani ar fi cunoscut alt om, ar fi încercat să-și refacă viața alături de altcineva — poate că n-ar fi cedat atît de ușor. Deși, cine știe?! Doar nu întimplător se spune că revenim întotdeauna la prima noastră iubire...

MARIA: Mă condamnă, Oxana?

OXANA: Nu, mamă!

MARIA: Cum să-ți explic?

OXANA: Nu-i nevoie de explicații, mamă!

MARIA: Adevărul e că o femeie ca mine, care nu știe să ierte și să uite, riscă să rămînă mereu singură. Și m-am săturat să fiu mereu singură. Numai eu, cu gîndurile mele. Am și eu dreptul la viață. Nu poți trăi la nesfîrșit numai din amintiri. Am și eu dreptul la un plc de fericire. Vreau să fiu fericită, Oxana! Mă-nțelegi?

OXANA : Sper că vei fi, mamă! Ți-o doresc din toată inima.

MARIA : Voi fi! Pentru că el e măsura fericii mele. Omul meu, numai al meu, pentru totdeauna al meu. Cu toate greșelile lui, cu toate păcatele lui! Și poate c-o să rid, în sfârșit! Poate c-o să cînt și eu, poate c-o să dansez și eu...

(Chiar și schițează cițiva pași de dans, copleșită și îmbătăută. Dar cade repede într-un fotoliu, zguduită de plîns. Oxana îi mîngîie ușor umerii. Inginerul Serafim și Andrei vin să ocupe, în casă, fiecare alt scaun.)

JUDECĂTOAREA : Acum, de ce mai plîngi? Dumneata ai vrut așa.

MARIA : De mi-aș fi regăsit, cel puțin, liniștea.

JUDECĂTOAREA : Nici n-aveai cum să ți-o regăsești, tovarășă Serafim! Fi-încă dumneata ai trecut cu ușurință peste condiția cea mai importantă a acestei împăcări: relațiile soțului dumitale cu prietenii lui din ultima vreme.

MARIA : M-asigurase că va rupe cu ei.

JUDECĂTOAREA : Dar te-ai întrebat dacă va izbuti? Dacă nu cumva e atît de prins în rețeaua lor, încît ti va fi foarte greu să scape fără consecințe?

MARIA : Prea tîrziu m-am întrebat.

JUDECĂTOAREA : Și inutil, tovarășă Serafim! Drama nu se terminase... Cine s-a prins apoi în pînza de păianjen?

CORINA : Eu!

(De-abia acum descoperim că, între timp, Corina a urcat și așteaptă ghemuită pe treptele scării în spirală.)

MARIA : Aveți de gînd să reconstituiți și povestea ei?

JUDECĂTOAREA : De ce nu?

MARIA : V-aș ruga, dacă se poate... Mi-ar fi greu să suport...

JUDECĂTOAREA : Nu, tovarășă doctor! Cînd părinții n-au destulă imaginație să-și închipuie ce se-ntîmplă cu copiii lor de cîte ori ies la plimbare, asemenea reconstituirii sînt foarte binevenite. Trezesc la realitate și subliniază răspunderea fiecăruia... Bună seara, Corina! Ce cauți acolo? Cum de-ai ajuns acolo?

(La capătul de sus al scării se află o ușă. Ușa se deschide alene. Apare, surîzînd, Ruddy Holban. Coboară și

s-așază alături de Corina, îmbrățișîndu-i umerii.)

CORINA : Ce caut eu aici? Cum de-am ajuns eu aici?

RUDDY : Trebuia să vii. Destinul guvernează toate actele noastre. Am fost făcuți unul pentru altul. Definitiv! Și nu-i forță pe lume care să ne despartă. Nici moartea!

CORINA : Ce glas tulburător poți avea!

RUDDY : Atunci, de ce atîtea întrebări!

CORINA : Mi-e teamă să nu joci teatru cu mine.

RUDDY : Vorbești prostii! Am fost sau nu împreună la studioul de probe pentru film? Te-am prezentat sau nu regizorului respectiv, și ție, excepțional, ți-a făcut mai multe probe decît la celelalte concurențe? Au fost sau n-au fost găsite probele excelente și nu se-așteaptă decît aprobarea superioară ca să semnezi contractul? Cine o să fie mare vedetă de film — cu presă, reclamă, glorie, interviuri —, eu sau tu?

CORINA : Nu știu! Cîteodată mi se pare că visez!

RUDDY : Foarte bine, visează... E dreptul tău! Mulțimea dînd năvală să capete o invitație la premiera de gală. Sala care freamătă nervoasă, așteptîndu-i pe realizatorii filmului. Un fior străbătînd sala cînd realizatorii filmului se-ndreaptă spre scenă... Iar în fruntea lor, cine se află? Corina Serafim, îmbrăcată într-o rochie superbă, fantastic de frumoasă, toți ochii țintă asupra ei... Și aplauze, aplauze fără sfîrșit... Pe mine mă aplaudă sau pe tine?

CORINA : Și totuși...

RUDDY : Vrei să spui că și asta-i minciună?

CORINA : Aș vrea să nu fie.

RUDDY : E adevărul! Eu l-am clădit cu sudoarea frunții mele. Visul tău se preschimbă-n realitate. Eu m-am bătut să se preschimbe. Tu însăți ești opera mea. Eu te-am creat.

CORINA : Cine știe pe cîte le-ai fermecat la fel!

RUDDY : Așadar, nu mă crezi?!

CORINA : Nu!

RUDDY *(brusc, în picioare, fals revoltat)* : Atunci, întoarce-te acasă! Haide, ridică-te și pleacă! Un mic efort, și ești salvată! Bucură-te c-ai făcut din mine sclavul tău și m-ai învins!

CORINA *(văzîndu-l că se retrage)* : Nu, te rog, stai. Ascultă-mă!

RUDDY : N-ascult nimic.

CORINA: Lasă-mi măcar timpul să mă dezmeticesc.

RUDDY: În brațele altuia. Oricare. Mi-e indiferent.

CORINA: Dar înțelege: mi-e frică!

RUDDY (din nou aproape): De cine? De ce?

CORINA: Nici nu sînt convinsă că mă iubesti.

RUDDY: Te iubesc!

CORINA: Ți-s, câteodată, ochii ca de lup flămînd.

RUDDY: Fiindcă m-ai scos din minți.

CORINA: Te porți atît de brutal cu mine.

RUDDY: Fiindcă nu-mi dai voie să fiu blînd, și tandru, și mîngîietor.

CORINA: Și mîine? Ce se va-ntîmpla mîine?

RUDDY: Poate că ziua de mîine nici nu va mai fi. De altfel, poate că nici acum, în afara noastră, nu mai există nimic. Universul începe și sfîrșește cu noi! Aci! În patima care ne arde, în miracolul pe care-l vom cunoaște împreună... De ce mai șovăi?

CORINA: Parcă mi s-a pus o gheară pe inimă.

RUDDY: E timpul care nu iață nici o ezitare.

CORINA: Parcă se-nvrîtește pămîntul cu mine.

RUDDY: E beția ieșirii din bezna în care stai ferecată.

CORINA: Mă înăbuș, Ruddy!

RUDDY: E clipa care ne-așteaptă. N-avem dreptul s-o pierdem. Alta mai plină decît ea nu vom cîștiga niciodată.

CORINA: Ruddy!

RUDDY: Vino, draga mea! Pină și urcușul spre ușa aceea are ceva simbolic, de apoteoză. Iar dincolo de ușă...

CORINA (fulgerător): Lasă-mă! Lasă-mă, îți spun!

(S-a smuls din strînsoarea lui. A coborît cîteva trepte. Ruddy, în picioare.)

RUDDY: Ei, frumoaso, frumoaso! Să-ți iei adio de la film! Și a doua oară să nu te mai prind pe-aici. Că te-alung de la ușa mea fără milă... Ține minte!

(Îi întoarce spatele. Urcă la el în odaie. Corina îl urmărește înmărmurită.)

Pentru ca, deodată, să se hotărască. Pornește pe urmele lui, ca beată. Cio-cănește sfîlnic în ușă. Apare Ruddy. Îmbrățișare sălbatică. Întuneric. Apoi, o clipă mai tirziu, lumină. În această lumină, Corina singură.)

JUDECĂTOAREA: Corina, de ce-ai rămas așa?

CORINA: Mi se părea că mama se uită la mine. Aveam senzația că privirile mamei străbat prin ziduri și se uită la mine.

JUDECĂTOAREA: Te-ai trezit, în sfîrșit! Acum, întoarce-te acasă...

(Corina coboară. Drum împleticit spre casă. În casă, Maria Serafim măsoară, singură, odaia de la un capăt la altul. Ceilalți, imobili, parcă în afara acțiunii. O pendulă bate secunde, din ce în ce mai intens. Corina a intrat în casă, sprijină moale canatul unei uși.)

CORINA: Mamă!

MARIA: Ce e cu tine? Unde-ai fost pînă acum? De unde-mi vii la ora asta?

CORINA: Mamă!

MARIA (întuind deodată totul): Ce-ai făcut? Ce-ai făcut?!

CORINA (se-azvîrle în brațele ei, hohotînd): Mamă, dă-mi copilăria înapoi!

MARIA: Corina! Fetița mea!

CORINA: Dă-mi copilăria înapoi, mamă!

MARIA: Nu sînt Dumnezeu... Nu sînt Dumnezeu...

(Lumină puternică. Toate personajele, în scenă. Judecătoarea coboară la rampă.)

JUDECĂTOAREA: Evident, Dumnezeu nu-i decît o metaforă. În realitate, fiecare sîntem dumnezeul propriei noastre vieți. Dispunem de viețile noastre potrivit unor legi mai puțin misterioase decît cele prescrise în religii. Ne-noronăm viața sau ne batem joc de ea cu bună-știință! Cum vor izbuti membrii familiei Serafim să se smulgă din pînza de păianjen care s-a țesut în jurul lor? Eu însămi sînt foarte curioasă... Pînă atunci, ședința se suspendă pentru un sfert de oră...

CORTINA

Personajele, pe aceleași locuri dinainte de lăsarea cortinei. Apare Judecătoarea, în brațe cu un buchet de liliac alb...

JUDECĂTOAREA: E o zi frumoasă, afară! A-nflorit și liliacul. Sînt cîteva tufe chiar aici, sub fereastră. De dimineață, venind încoace, nici n-am observat c-au înflorit. Eram prea stăpînită de drama voastră. Cu atît mai zguduită sînt acum, după prima parte a dezbaterii. De aceea, probabil, am și simțit nevoia unei destinderi. Și am descoperit liliacul înflorit! Mie, florile mi-au dat întotdeauna o senzație de calm și plenitudine. Pentru asta am și rupt cîteva crengi. Să le am aci, pe toată durata întîmplărilor ce vor urma. Tocmai fiindcă se apropie deznodămîntul... (A urcat la pupitrul său, pune liliacul la vedere.) Continuăm, tovarășă Serafim?

MARIA: Și pe mine mă odihnesc florile. N-aș putea trăi fără o floare în casă.

JUDECĂTOAREA: Bănuiesc că soțul dumitale a continuat să-ți aducă.

MARIA: Soțul meu a continuat să mă copleșească. Deși, acum, era încadrat și muncea pe rupte. Dar găsea timp și pentru mine. Ba, uneori, aveam impresia că nu știe ce să mai inventeze ca să mă convingă de dragostea lui.

JUDECĂTOAREA: Iată-vă, așadar, în culmea fericirii!

MARIA: Aparent! Sau, mai bine zis, într-o fericire oarbă. Pentru că nu mai vedeam nimic din ce se petrecea-n jurul nostru. Nu ne mai admitem decît pe noi doi. Cu un egoism aproape feroce.

JUDECĂTOAREA: Chiar și-n dauna copiilor?

MARIA: Mai ales a lor.

JUDECĂTOAREA: Fără s-aveți conștiința primejdiei care-i păștea din umbră?

MARIA: Uneori am avut-o.

JUDECĂTOAREA: Și v-ați alarmat?

MARIA: Ne-am amăgit cu gîndul că nu se va-ntîmpla nimic.

JUDECĂTOAREA: Și totuși s-a-ntîmplat.

MARIA: Acum opt zile... Tocmai luasem masa de prînz, cînd Petre le-a propus copiilor să plecăm undeva de-ntîi Mai. Sinaia, Bușteni, oriunde. Numai să evadăm pentru cîteva zile din București. Dar, spre uimirea mea,

Andrei și Corina l-au refuzat categoric. Și, de-aici, s-a declanșat explozia...

(Mișcare printre personaje. Treccm în amintire.)

SERAFIM: Nu! Pur și simplu, nu v-nteleg. De ce?

CORINA: Pur și simplu, pentru că eu încep tezele. Imediat după-ntîi Mai. Și am de-nvățat.

ANDREI: Iar eu trebuie să predau o lucrare. Neapărat. Și nu cred c-o termin pîn-atunci.

SERAFIM: Poftim de mai contrazice asemenea motive!

ANDREI: La urma urmei, de ce nu v-ați duce singuri? Consiliul copiilor n-are nimic împotriva.

SERAFIM: Mai are și umor dumnealui!

ANDREI: Parcă, bină azi, tot cu noi v-ați împărțit bucuriile.

CORINA: Cam tîrziu v-ați trezit că mai sîntem și noi pe lume.

MARIA: Corina!

CORINA: Vrei să spui că nu-i așa, mamă?

ANDREI: Într-un fel, poate e mai bine așa. Fiecare cu viața lui. În divorț definitiv cu ceilalți.

CORINA: E original și modern!

MARIA: Da' ce-i cu voi? Ați înnebunit? De unde dihonnia asta-n capetele voastre?

CORINA: Stimată mamă și stimată tată, învățați să vă cunoașteți copiii! Altfel, o să vă treziți în casă cu niște străini... Putem să plecăm?

SERAFIM: Stai pe loc!

CORINA: Te-anunț, cu tot respectul cuvenit, că trebuie să plecăm la școală.

SERAFIM: Stai pe loc, îți spun! Să ne lămurim mai întîi.

ANDREI: Ce mai e de lămurit?

SERAFIM: De-abia acum îmi dau seama că, de fapt, stăm pe un butoi cu pulbere. Și nici o mirare dacă-ntr-o bună zi butolul ăsta va sări în aer. Iar eu să descopăr că, dincolo de zidurile acestei case, voi duceți altfel de viață.

MARIA: Mergi prea departe, Petre!

SERAFIM: O-ntrebare totuși! Aceeași, la amîndoi! Sînteți chiar atît de convinși că n-aveți și alte motive să refuzați invitația mea?

CORINA : Sper că nu!

SERAFIM : Speri! Fiindcă-ți închipui că nu știu nimic despre tine.

MARIA : Petre!

SERAFIM : Ba nu! Am tăcut destul.

MARIA : Petre, te rog!

SERAFIM : În noaptea în care această domnișoară se-ntorcea din prima ei aventură, eu nu dormeam. I-am auzit pașii pe scară, am văzut-o cum dă ochii cu tine și-apoi am auzit-o țipînd: „Mamă, dă-mi copilăria înapoi...” Domnișoară, este sau nu este așa?

MARIA : Las-o-n pace!

SERAFIM : De ce? Fiindcă spun lucrurilor pe nume și nu mi-e frică să privesc adevărul în față?

MARIA : Las-o-n pace, te rog!

SERAFIM : Atît aș vrea s-o mai întreb : cine e, domnișoară? Pentru el, acesta care o fi, mi-ai refuzat invitația? Și dumneata, domnule, pentru cine mi-o refuzi? Da! E limpede că n-ați avut stăpîn pînă azi. Dar v-asigur c-o să-l aveți de azi înainte...

(Mama continuă s-o ocrotească pe Corina. Un timp, tăcere grea. Dar după un timp, Oxana, observatoare neutră pînă atunci, se angajează-n scenă.)

OXANA : Prea tîrziu, tată!

SERAFIM : Pofitim?

OXANA : Spuneam că prea tîrziu ți-ai descoperit această vocație. De stăpîn al copiilor tăi.

SERAFIM : Te rog! Fără reproșuri! Doar n-o să-mi zvrîliți toată viața-n obraz întîmplarea de acum șapte ani.

OXANA : Și dacă tocmai întîmplarea de-atunci e și cauza răului pe care-l constăți azi?

SERAFIM : Acum aruncă-mi în spinare toate nenorocirile voastre.

OXANA : E un adevăr, tată! Peste care nu se poate trece chiar atît de ușor cum ai vrea tu. Fiindcă, întors acasă, tu nu te-ai lepădat și de strigoii care ți-au stăpînit trecutul. Sau, chiar dacă te-ai lepădat, strigoii aștia vin mereu pe urmele tale și te cheamă înapoi... De ce nu i-ai spus, mamă?

SERAFIM : Ce să-mi spună?

OXANA : A fost aici o femeie. Femeia după care ai plecat acum șapte ani.

MARIA : Oxana!

OXANA : Nu, mamă! Doar n-o să trăim toată viața sub teroarea ei.

SERAFIM : Ce este cu femeia aceea?

OXANA : Te căuta pe tine. A dat peste Corina. Pretindea că are să-ți plătească o datorie veche. I-a plătit-o ei.

SERAFIM : Ce legătură are cu povestea Corinei?

OXANA : Are! Că de fiecare dată îi ieșea înainte Corinei. La colțul străzii, în stația de tramvai, la porțile școlii.

SERAFIM : Ce legătură are?

OXANA : Această femeie i-a tulburat Corinei sufletul. Ea a stîrnit prima panică în conștiința Corinei. A avut norocul să dea peste cel mai slab dintre noi, și rezultatul-l cunoști.

SERAFIM : De ce s-ar fi ținut de asemenea idiotenii?

OXANA : Întreab-o pe ea!

SERAFIM : Tot ea a dus-o de mină și acolo?

OXANA : E tot ce ai înțeles, tată?

(Pauză cumplită. Încet, privirea copiilor urcă și se fixează asupra tatălui lor.)

SERAFIM : Ai dreptate!... Iartă-mă!... Se pare, într-adevăr, că trebuia să plătesc într-o zi. De-aș avea, cel puțin, puterea să-mi fac singur dreptate... *(Se tot învîrtește, copleșit, printre lucruri.)* Nu mi-ați văzut, cumva, pălăria? *(A găsit-o și i-a adus-o chiar soția lui.)* Iartă-mă, draga mea! Iertați-mă, copii! *(S-a strecurat, împleticit, în culise. Intenția Mariei, marcată prin cițiva pași, de a-l opri. Un timp, cu privirile pierdute pe urmele lui. Își revine.)*

MARIA : De ce ai făcut asta? De ce a trebuit să-i amintești de femeia aceea?

OXANA : Ți-e teamă că i-am răscolit o rană deschisă? Și se va-ntoarce la ea? Nu! Tata, unde a scuipat o dată, a doua oară nu se mai întoarce.

MARIA : Dar ai văzut bine în ce hal a plecat de-acasă!

OXANA : Ți-e teamă că va plăti mai scump decît merită? Și se va arunca de pe schele în gol? Nu! O singură dată a greșit tata în viață, a doua oară nu mai greșește.

MARIA : Ce suflet de piatră poți avea!

OXANA : Fiindcă nu de el mi-e frică, mamă, ci de ei!

MARIA : Acum începi și tu?

OXANA : Lucrurile cele mai grave nu ți le-am spus.

MARIA : Te rog să nu-mi mai spui nimic.

OXANA : Dacă ți le-aș fi spus față de el, ar fi-nsemnat să recunosc c-a avut dreptate.

MARIA : Fata lui Dumnezeu, ce vrei de la mine?

OXANA : Să pricepi, totuși, că se-ntîmplă ceva cu copiii tăi.

MARIA : Nu se-ntîmplă nimic.

OXANA : Atunci du-te la școală și constată singură. Ce aere de domnișoară afișează Corina și, mai ales...

CORINA : Oxana !

OXANA : Du-te la facultate și-ntreabă de Andrei. Cum e apreciată viața lui de student și, mai ales...

ANDREI : Ia ascultă, drăguță ! Tu ești în toate mințile ?

OXANA : Chiar azi dimineață a telefonat diriginta Corinei. Să ne spună c-o alarmează purtarea ei.

CORINA : Nu-i adevărat ! O singură dată mi-a făcut observație. Cînd m-am dus parfumată la școală. Știi foarte bine.

ANDREI : Cu mine, drăguță, să știi că nu-ți merge. Eu nu-s tata, să-mi viți pe gît vrute și nevrute. Te plesnesc, de vezi stele verzi !

MARIA : Andrei !

ANDREI : Dar minte, mamă ! Ca să crezee discordie între tine și noi, între tine și tata.

OXANA : Minte și secretara organizației de U.T.M. ? Care m-a informat despre viața ta dezordonată ?

ANDREI : Da, minte !

CORINA : Adevărul e că te doare fercirea mamei, te bucură nenorocirea mea. Și-atunci minți, inventezi, ne otrăvești viața... Dușmană ce ești !

OXANA : Interesant ! Foarte interesant !

ANDREI : În orice caz, Oxana, eu îți mulțumesc ! Haide, Cora ! Pe mine să nu m-ășteptați diseară cu masa. Am o ședință.

CORINA : Să n-o crezi, mamă ! Orice-ar îndrăzni să-ți mai spună, să n-o crezi ! Doar știi bine că tu ești cea mai bună prietenă a mea. N-am avut, nu am, nu voi avea nici un secret față de tine... Ți-o jur, mamă !

(Sărutările de circumstanță. Și-au luat amîndoi servietele, au dispărut în culise.)

MARIA : Acum, ce mai spui ?

OXANA : Mă gîndesc la sărutările lor. Aveau ceva penibil și fals. Tu n-ai simțit ?

MARIA : Uite ce-i, Oxana ! Ți-aș propune să nu mai faci pe judecătoarea cu noi, s-arunci cu piatra în fiecare. Oricît te-ar obosei munca la fabrică și oricît ai fi de nervoasă. Dacă nu-ți mai priește aerul casei noastre, ești liberă s-alegi. Cu forța nu te ține nimeni aici.

OXANA : Ciudată concluzie, mamă !

MARIA : Ciudată, neciudată, să-ți fie limpede pentru totdeauna. Și termină odată cu zîmbetul ăsta ironic ! Termină, te rog !

OXANA : Atunci, să-ți dau amănunte ?

MARIA : Nu ! Nu mai am nevoie de nimic. Eu am plecat la spital...

(A ieșit pe treptele principale, s-a așezat pe banchetă, la rampă.)

JUDECĂTOAREA : Și totuși, tovarășă doctor, nu pricep un lucru. De ce ai refuzat amănunțele pe care ți le oferea Oxana ?

MARIA : Mi-era gîndul, toată vremea, la soțul meu. Să nu facă vreo prostie.

JUDECĂTOAREA : Chiar te temeai că-și va pune capăt zilelor ?

MARIA : Mă temeam să nu se-ntoarca la femeia aceea.

JUDECĂTOAREA : Dar Oxana te avertizase asupra unor fapte cu mult mai grave.

MARIA : N-am crezut nimic din ce mi-a spus Oxana.

JUDECĂTOAREA : Despre Andrei...

MARIA : Eram convinsă că Andrei duce o viață ordonată și se ține serios de-nvățătură.

JUDECĂTOAREA : Despre Corina...

MARIA : Am socotit povestea Corinei un simplu accident, de care-i bine sa nu ne mai aducem aminte.

JUDECĂTOAREA : Firește, nu accidentul în sine avea importanță. Ci zguduirile posibile într-o minte atît de crudă ca a ei.

MARIA : Corina-mi jurase că nu mai are față de mine nici un secret.

JUDECĂTOAREA : Am auzit-o. I-am auzit pe amîndoi... Dar adevărul ? Vrei să-l cunoști ? Era ora patru după-amlaza, tovarășă Serafim. Clasa Corinei intrase la ora de fizică. Dar știi dumneata unde se afla Corina la ora aceea ? Iat-o !

(O descoperim și noi, din nou, ghemuită tot pe treptele scări în spirală.)

JUDECĂTOAREA : Era ora patru după-amiază, tovarășă Serafim. Grupa lui Andrei avea oră de laborator. Dar știi dumneata unde se afla Andrei la ora aceea ? Iată-l !

(Pe Andrei îl descoperim alături de Venera, chiar la mijlocul scenei, la o măsuță joasă, în fața a două pahare de coniac.)

JUDECĂTOAREA: Andrei, poți să-
explici mamei dumitale cum de-ai
ajuns aici?

ANDREI: Pe o cale destul de-ntor-
tocheată.

JUDECĂTOAREA: Mai întâi, o preci-
zare: cine te-a împins pe această
cale?

ANDREI: Ruddy Holban!

JUDECĂTOAREA: Prietenul tatălui
dumitale?

ANDREI: Da!

JUDECĂTOAREA: Încă de pe vremea
cînd locuiați la el?

ANDREI: Mai ales după aceea.

JUDECĂTOAREA: Cum?

ANDREI: Totul s-a desfășurat pe nesim-
țite. Ruddy mă trata ca pe egalul
lui și mă ispitea cu lucruri de care
pînă atunci habar n-aveam. Pretindea
că trebuie să-mi trăiesc viața pînă
nu e prea tîrziu și mă țira noaptea
prin baruri. Mă lua cu el la diverse
orgii și cultiva neconținut în mine
un soi de anarhism.

JUDECĂTOAREA: Te simțea bine?

ANDREI: Adevărul e că la-nceput mi-a
fost scîrbă, de cîteva ori am și vrut
să fug.

JUDECĂTOAREA: Pentru ce ai rămas
lotuși?

ANDREI: De fiecare dată își bătea joc
de mine. Spunînd la toată lumea că
nici măcar un pahar de whisky nu
sînt în stare să beau. Nici măcar o
declarație de dragoste nu sînt în stare
să fac. Asta m-a-nîrjit. Și m-am
apucat să-i demonstrez că pot orice.

JUDECĂTOAREA: Și pînă la urmă?

ANDREI: Mi-a dat bani. Aproape că
mi-i băga cu de-a sila în buzunar.
Pretindea că băiatul inginerului Sera-
fim trebuie să-și îngăduie orice li-
bertate.

JUDECĂTOAREA: Te-ai întrebat vreodată
ce scop poate să urmărească?

ANDREI: O singură dată, cînd mi-a
cerut chitanțe pentru sumele pe care
i le datoram. Dar eram prea beat ca
să mai caut un răspuns. Iar cînd
m-am trezit din beție, Venera m-a
asigurat că Ruddy e maniac. Pînă
și ei, femeia cu care trăia, îi cerea
chitanțe.

JUDECĂTOAREA: Și, astfel, ai terminat
prin a gîndi ca el?

ANDREI: Nu! Asta nu! De orice mă
puteți învinui — cheful, viață dez-
ordonată, orice — numai asta, nu!

JUDECĂTOAREA: Și crezi că-i mai
puțin grav?

ANDREI: Aveți dreptate.

JUDECĂTOAREA: Ți-ai amintit vreodată
că Oxana te avertizase asupra
acestei perspective?

ANDREI: Nu mi-a folosit la nimic.

JUDECĂTOAREA: Dar tatăl dumitale
cum aprecia această situație?

ANDREI: Tata nu s-a interesat nici-
odată de viața mea particulară.

JUDECĂTOAREA: Măcar ți-a pus în
vedere să nu-l mai frecventezi pe
Ruddy?

ANDREI: Tata era convins că Ruddy
nu constituie pentru mine nici o
primejdie.

JUDECĂTOAREA: Și primele conse-
cinențe?

ANDREI: Absențe la facultate, examene
pierdute, criticat în organizația de
U.T.M.

JUDECĂTOAREA: Dacă nu mă-nșel,
chiar și-n ziua aceea urma să fii
discutat în organizație.

ANDREI: Pentru a treia oară.

JUDECĂTOAREA: Și totuși, dumneata
îți petreceai ziua într-o casă străină,
alături de o femeie oarecare... Poffim,
bea-ți coniacul!

ANDREI: Noroc, Venera!

*(Au dispărut, apoi, cu masă cu tot,
în bezna culiselor.)*

JUDECĂTOAREA: Noroc, Venera!
Noroc, Andrei! Noroc, sîntă nero-
zie!... Corina, e rindul tău să ne dai
explicații!...

CORINA: Mi-e greu să mărturisesc,
dar mama se-nșela amarnic. Și-nchi-
puia c-a izbutit să mă vindece de
nebulnia mea.

JUDECĂTOAREA: Nu izbutise?

CORINA: Nu! De altfel, am cam tri-
șat-o un pic. O convinsesem că la
mijloc n-a fost decît un accident
stupid. Că omul a și dispărut din
viața mea.

JUDECĂTOAREA: Știa despre cine-i
vorba?

CORINA: Nici nu bănuia măcar.

JUDECĂTOAREA: Dar Oxana?

CORINA: Mai ales ea. Deși se ținuse
de capul meu zile-ntregi, să-i dau
amănunte.

JUDECĂTOAREA: Și ceilalți... Tata,
Andrei?

CORINA: Nimic! Deși-l vedeau pe
Ruddy mai în fiecare zi. Dacă-ar fi
aflat, cred c-ar fi rămas trăsniți.

JUDECĂTOAREA: Probabil că jocul
ăsta, de-a v-ați ascunselea, te obosea
puțin.

CORINA: Dimpotrivă! Mă fermeca.
Îmi dădea permanent o senzație de

primejdie. Pe care-mi plăcea s-o birui. Și o biruiam întotdeauna.

JUDECĂTOAREA: Cu ce preț, fetițe?

CORINA: Nu mai aveam timp de-ntrebări. Mă lăsam dusă de valuri.

JUDECĂTOAREA: În ce stadiu se găsea povestea cu filmul vostru?

CORINA: Până la urmă, a trebuit să renunț. Ruddy pretindea că n-ar fi fost deloc o reușită pe măsura talentului meu.

JUDECĂTOAREA: Și... ce ți-a oferit în compensație?

CORINA: Doi cercei spanioli și o brățară de aur masiv. Cîteva rochițe din material franțuzesc și chiar o capă de hermină.

JUDECĂTOAREA: Le-ai adus acasă dăruirile astea?

CORINA: Ruddy pretindea că-i riscant. Așa că nu-mi dădea voie să le pun decît acasă la el, bucuria mea rămînea aceeași.

JUDECĂTOAREA: Dar cu ce preț, fetițe? Cu ce preț?! Poftim. Urcă-ți mai departe calvarul...

(Corina urcă, sub privirile stăruitoare ale Judecătoarei. Bate în ușă, i se deschide, intră.)

JUDECĂTOAREA: Acum înțelegi, tovarășă Serafim?

MARIA: Înțeleg!

JUDECĂTOAREA: Minciuna prinsese-n casa dumitale rădăcini adînci. Nu întimplător, și nu fără cauze care să vă privească direct: pe dumneata și pe soțul dumitale! A fost nevoie de niște zguduri profunde pentru ca minciuna să fie smulsă din rădăcini. După cum știi prea bine, aceste zguduri n-au întîrziat să vină.

MARIA: N-au întîrziat!

JUDECĂTOAREA: Probabil, soțul dumitale a avut intuiția acestui dezno-dămînt, de care se socotea cel dintîi răspunzător. Fiîndcă încerca să mai repare ceea ce, evident, devenise ireparabil... Ești atentă, tovarășă Serafim? *(Apoi, către ceilalți.)* Poftiți, vă rog!

(Chiar la rampă, în contrapondere cu bancheta pe care stă Maria Serafim, sugerat alt interior. O măsută joasă, două scaune, un taburet înalt, cu mai multe tăblii. Deasupra, un telefon și un pachet de plicuri legat c-o fundă roșie. Dedesubt, o sticlă de vin și două pahare. Inginerul Serafim, ca-n pragul unei uși, cu pălăria în mînă; Elena Dobriceanu, în fața lui, ca și cum l-ar întîmpina.)

SERAFIM: Bănuiesc că vizita mea te surprinde.

ELENA: Mai degrabă mă emoționează. Deși te așteptam. Eram convinsă că-ntr-o zi tot la mine te vei întoarce... Ia loc!

SERAFIM: Te anunț, de la bun început, că n-am venit să rămîn.

ELENA: N-are importanță. Numai faptul că simți nevoia să comunici cu mine, și tot îmi satisface un anume orgoliu... Bei ceva?

SERAFIM: Nu!

ELENA: Ți-e teamă să nu-ți pierzi luciditatea?

SERAFIM: Nu beau nimic!

ELENA: Sau, poate, ți s-a interzis?

SERAFIM: Te rog! Fără insinuări!

(Elena însă aduce sticla de vin și cele două pahare. Toarnă.)

ELENA: Poftim, totuși! De mult n-am mai trăit noi doi un asemenea eveniment. Și vreau să-l cinstim ca pe vremuri... Noroc, Petre Serafim!... *(Față de neclintirea lui totală.)* Ei bine, dar ești de o intransigență uimitoare! Ce repede te-ai lăsat îmblinzit!

SERAFIM: Am redevenit eu însumi.

ELENA: Mă contrariezi. „Tu însuși” n-ai fost decît în anii trăiți cu mine. Cel puțin, așa mi-o declarai pe-atunci.

SERAFIM: Înseamnă că de-atunci am mai evoluat și eu.

ELENA: Iar despre mine spuneați că sint ca o otrăvă dulce, care ți-a pătruns în sînge pentru todeauna. Și de care nu vei scăpa niciodată.

SERAFIM: Înseamnă că sint și maladii care se vindecă.

ELENA: Ha-ha-ha! Sint convinsă că, de fapt, vrei să mă șochezi. Veșnica ta formulă! Mai întîi epatează, intrigă, bruschează, și apoi așteaptă să ți se cadă-n brațe. Mi-aduc aminte că tot așa m-ai cucerit și-nflia oară.

SERAFIM: Ți-ăș propune să evităm evocările.

ELENA: Fiîndcă ți-e frică de amintiri, domnule Serafim!

SERAFIM: N-am venit să răscolim trecutul.

ELENA: Firește, domnul inginer trăiește acum într-un prezent foarte cert și acaparat de o ființă foarte concretă, alături de care nu mai pot fi admise nici măcar fantomele... Chiar așa o fi, Petre?

SERAFIM: Dacă ții cu orice preț să știi, da!

ELENA : Mi-nchipui că-ntoarcerea so-
țului risipitor s-a făcut într-un cadru
festiv. Tăindu-se vițelul cel mai gras
și descătușându-se, din interdicția a
șapte ani, toată patima așteptării.

SERAFIM : Oricît te va dura acest
lucru, dar așa a fost!

ELENA : Ruddy mi-a povestit c-a chel-
tuit o groază de bani ca să-ți iasă
pasiënța. Atît pe plan casnic, cît și
pe plan profesional... Ești fericit,
Petre?

SERAFIM : Da, sînt! Sînt! Și-ncetează
odată!

ELENA (*gest ușor de a-i interzice ridi-
carea de pe scaun*) : Eu nu sînt, Petre!
Duc o viață stearpă de orice bucurii.
Am crezut că voi uita și mă voi
vindeca muncind. Am intrat simplă
casieră într-un bar de noapte. E tot
ce mai știu să fac azi. Mă-ntorc de-
acolo moartă de oboseală. Și singură,
numai eu cu amintirile mele. Patul
e rece, casa pustie. Zac prăbușită în
scaun și mă gîndesc la tine. Sau re-
citez cu glas tare scrisorile tale.
De pe vremea cînd mă lubeai și-mi
scraii în fiecare zi... Uite cum le
păstrez! Legate cu fundă roșie, ca
fetițele de licu -- sentimentale și
proaste!... Crezi că mi-e de-ajuns,
Petre?

SERAFIM : Veî găsi, într-o zi, un om
pe măsura ta și...

ELENA : Nu, Petre! N-am să-l găsesc.
Nu vreau să-l găsesc. N-aș putea să
te-nlocuiesc cu nimeni.

SERAFIM : Uite ce-i, Elena! Mai întii
să lămurim niște lucruri.

ELENA : Știu ce vrei să lămurim.
Copiii tăi, soția ta...

SERAFIM : Altceva, Elena!

ELENA : Nu, Petre! Fiîndcă sînt gata
s-accept orice compromis. Să exist
lingă tine în orice condiții. Altădată
aveam pretenția să te căsătorești cu
mine, acum n-o mai am, ci doar atît.
din cînd în cînd, să mai treci pe la
mine. După cum vezi, mă mulțumesc
cu foarte puțin. Cu ce rămîne de la
ospățul celeilalte...

SERAFIM : Dar pricepe că n-am venit
pentru asta!

ELENA (*aceiași gest de a-l stăpîni*) :
Indiferent pentru ce ai venit, stai jos!
E o vrajă acum între noi, pe care nu
vreau s-o spulber!... Uite-te în oglin-
dă!...

(*De fapt, nu există nici o oglindă.
Așa cum stă, inginerul Serafim are în
față sala, iar în spate pe Elena: în pi-*

*cioare, cu brațele încolăcite pe după
grumazul lui.)*

ELENA : Cei de acolo sîntem noi, în
trecut. Îți mai aduci aminte? Din
miile de amintiri care ne leagă defi-
nitiv, ca pe verigile dintr-un lanț,
una singură... Era într-o noapte, tir-
ziu. Tu te găseai în birou, aplecat
peste planșa de lucru. Iar alături,
eu — fără somn! N-am mai putut
răbda și am intrat la tine pe nesim-
țite. În picioarele goale, pînă-n spa-
tele tău... Ce fel de oameni sînteți
toată noaptea peste cîte o planșă de
lucru, și nici n-aveți conștiința ispi-
telor care vă dau țircoale și vă cer-
șesc? Așa stăteam eu în spatele tău,
ca acum, neclintită, cu răsufierea
tăiată. O clipă, două, zece — pentru
o femeie clipele de așteptare sînt
lungi ca o eternitate... Apoi, ți-am
atins ușor umărul, dar tu nici n-ai
tresărit. Te jucai cu mine, mă jucam
eu cu tine? Atîta știu — ardeam ca
focul. De fapt, amîndoi ardeam. Și-n
clipa următoare, eram o singură vâ-
paie... Petre!

SERAFIM (*fulgerător*) : Lasă-mă! La-
să-mă, îți spun!

(*S-a smuls cu brutalitate din îmbră-
țișarea Elenei. În ochii Elenei sînt ful-
gere de minie, iar în glasul ei — hohot
de plîns.*)

ELENA : Ticălosule! Știi că, pentru așa
ceva, o femeie nu iartă niciodată?

SERAFIM : Știu!

ELENA : Că e în stare să urască fără
milă, pe viață și pe moarte?

SERAFIM : Știu!

ELENA : Că-și pregătește răzbunarea
pe-ndelete și te lovește cînd ți-e viața
mai dragă?

SERAFIM : Știu!

ELENA : Nu știi, domnule Serafim! Nu
știi că-n realitate eu te urăsc încă de
pe vremea cînd mă amăgeai că te
căsătorești cu mine și nu te-ai căsă-
torit. Nu știi că eu îmi pregătesc
răzbunarea încă de pe atunci și am
și început să plătesc.

SERAFIM : Deci e adevărat...

ELENA : Ce să fie adevărat?

SERAFIM : Tu i-ai otrăvit Corinei su-
fletul, tu ai împins-o în brațele pri-
mului venit.

ELENA : S-a și întîmplat? Ha-ha-ha!

SERAFIM : Măcar pe copii să nu-i fi
amestecat în murdăria asta.

ELENA : Și te doare, domnule Serafim?

SERAFIM : Ah, de-aș putea să te lovesc !

ELENA : Lovește, Petre !

SERAFIM (cu un ultim efort) : Nu ! Pentru altceva am venit : să-ți pun în vedere că asemenea practici se condamnă. Și la prima încercare de a mai lovi în familia mea... Ia aminte ! N-am să te iert. Voi uita ce ai însemnat pentru mine și n-am să te iert...

(Și-a smuls pălăria de alături, a plecat. Elena, ca paralizată. Dar își revine brusc. Formează un număr de telefon. Răspunde soneria altui telefon, pe banca de la rampă. Maria Serafim ridică receptorul.)

ELENA : Alo ! Spitalul ? Doamna doctor Serafim ? Vă rog să nu-mi închideți telefonul... Am să vă fac o comunicare foarte importantă... Alo, m-auziți ? Aici este Elena Dobriceanu... Nu-nchideți telefonul !... Repet : Elena Dobriceanu... Aflați, așadar, că soțul dumneavoastră, domnul inginer Petre Serafim, se află în această clipă la mine acasă, în patul meu, pe brațele mele... Nu-nchi...

(Dar i s-a închis. După o clipă, trînțește și Elena receptorul în furcă.)

ELENA : Mi-ați închis telefonul, doamnă Serafim ! Dați-mi voie să continui acum.

MARIA : Puneți-i, vă rog, în vedere, că n-are ce vorbi cu mine.

ELENA : Ba ai să vorbești !

JUDECĂTOAREA : Fără teatru, Elena Dobriceanu ! Spune-mi ce ai de spus !

ELENA : Să aflu atunci că nu mai am nevoie de bărbatul ei. Pot să cuceresc bărbați mai de soi decât el. Oricând.

JUDECĂTOAREA : Ce ar fi să te gîndești și la cealaltă eventualitate ?

ELENA : Cealaltă ?

JUDECĂTOAREA : Da ! Cînd îți vor interzise chiar și cele mai banale preferințe.

ELENA : Nici o justiție din lume nu mă poate condamna c-am înveninat sufletul unei femei pe care o urăsc.

JUDECĂTOAREA : Rămîne de văzut dacă justiția noastră n-are și alte motive... (Spre capătul de sus al scării.) Ruddy Holban ! Coboară pentru confruntare...

(Ușa se deschide, într-adevăr. Năvălesc pe scări, foarte veseli, Ruddy și Corina. Ținîndu-se de mîna și rizînd cu hohote.)

CORINA : Vai de mine, Ruddy ! Dar tu n-o cunoști pe mama. E o-ncăpățînată fără pereche. Și de la un timp, atît de scoită, nervoasă, bătutoare, că ne scoate peri albi la toți. I-a intrat în cap că vrem să-i furăm fericirea.

RUDDY : La vîrsta ei ?

CORINA : Ca să vezi !

RUDDY : Și totuși eu o iubesc.

CORINA : Trebuie să ai un motiv extraordinar.

RUDDY : Am ! C-a plămădit pentru mine, din aur și lumină, această minune de fată.

CORINA : Ruddy ! Asta mi-ai mai spus-o de cîteva ori.

RUDDY : Atunci, lauda numărul doi : cea mai dulce dintre serafimele pămîntului este Corina Serafimilor.

CORINA : Fumat, Ruddy ! Altceva !

RUDDY : Lauda numărul trei ! „Cît de frumoasă ești și cît de încîntătoare, tu, prea iubită fiică a desfătării mele !”

CORINA : Te-am prins, Ruddy ! Asta-i din biblie.

RUDDY : Ce dracu' să mai inventez atunci ?

CORINA : Orice, mă, n-are importanță ! Că sînt bolnavă de iubirea ta, chiar dacă mi-o oferi în poleieli de șocolată. Și altul mai mincios decît tine nici nu-mi trebuie-n viață.

RUDDY : Recunoaște totuși că, printre picături, mai spun și adevăruri.

CORINA : Tu ?!

RUDDY : Da ! ...Închide ochii !

CORINA : De ce ?

RUDDY : Te rog, închide ochii !

(Fata se supune. El o răsucește de umeri și-i prinde pe după gît o mică bijuterie.)

CORINA : Ruddy ! Dar e o amuletă ! Și-i splendidă ! Aur ?

RUDDY : Îhî ! Vechi de două mii de ani... (La intenția fetei de a i-o da înapoi.) Nu, nu ! Pe asta te rog s-o păstrezi ! Talisman de la mine. Să-ți poarte noroc pe toată viața... Ai să găsești tu o justificare pentru cei de-acasă...

CORINA : Ah, Ruddy ! De n-ar trebui să mai plec !

RUDDY : Cine te obligă ?

CORINA : Trebuie, Ruddy ! Măcar ora dirigîntei s-o prind. Să discut cu ea despre telefonul ăla nenorocit. Și-apoi să trec pe la spital, să-i spun mamei că nu-i nimic grav. Altfel, cine știe ?! Mai spune-mi o dată că mă iubești !

RUDDY : Te iubesc, proasto !

CORINA : Pa, mă... (Îl sărută scurt pe obraz.) Pe miine, da ?

RUDDY: Pe mine...

(Îi deschide ușa care dă în culise, privește lung pe urmele ei.)

RUDDY: Stranie treabă! Citeodată mi se pare că te iubesc cu adevărat! Am constatat că-ncep să mă doară absențele tale și tremur de câte ori întârzii. Stau ceasuri întregi visînd la tine și adeseori mă trezesc rostindu-ți numele cu glas tare, ca pe o melodie: Corina... Corina... Corina... La urma urmei, de ce n-aș iubi și eu o dată cînstî pe cineva? Pe tine, mai ales?! Ești ca o enigmă, pe care-mi place s-o descifrez alene, înfiorat de plăcere cu fiecare nouă descoperire. Ești fragedă, sfioasă, uneori prostuță de-a binelea. Dar te-aș putea crește. Și-ar fi minunat să te văd crescînd, înflorînd sub ochii mei! Iar într-o bună zi... De ce nu? Într-o bună zi... Ha-ha-ha! Ruddy, cu pirostriile pe cap, Ruddy spălînd scutece. Ruddy legat de o singură femeie... Idiotule! Nu merită, nu merită... Nimeni, absolut nimeni! Ducă-se dracului cu dragostea ei curată! Și n-o ierta! Bea-o pînă la fund, cît mai e proaspătă, și-apoi cu ea de pămînt! Țândări, mă! Țândări!

(Sonerie repetată. Ruddy deschide. În pragul ușii — Elena Dobriceanu.)

RUDDY: O!

ELENA: Credeai că s-a-ntors fata inginerului Serafim?

RUDDY: Bună ziua!

ELENA: După cum vezi, ți-am descoperit și ultimul amor.

RUDDY: Nu știam că ai și pasiuni detectiviste.

ELENA: Fără voia mea. De un ceas tot sun la tine, dar nu-mi răspunde nimeni. Și-atunci m-am hotărît să te aștept în parcul de peste drum. Dar printre copaci, la ora cinci după-amiază, am văzut-o coborînd pe dumneaei.

RUDDY: Geloasă?

ELENA: Dacă și tu m-ai părăsit.

RUDDY: Drumurile noastre s-au despărțit de mult, doamnă!

ELENA: Măcar din cînd în cînd să mă fi solicitat la vreun colocviu în doi. Doar vezi bine ce promptă sînt la chemările tale.

RUDDY: Le-ai adus?

ELENA *(scofînd și arătîndu-i doar pachetul de scrisori)*: Poftim! Legate cu fundă roșie. Poate că nu ți le-aș fi adus dacă tot azi n-aș fi lichidat cu el pentru totdeauna.

RUDDY: Asta te scutește de orice re-mușcări.

ELENA: Ce ai de gînd cu ele?

RUDDY: O să-ți explic.

ELENA: Bănuiesc! Și, dacă-i așa, te avertizez că pun condiții.

RUDDY: Concret!

ELENA: Partea mea... cît o să fie?

RUDDY: Crezi că-i oportun să pui problema atît de negustorește? În locul tău, nu m-aș hazarda deloc. Am o memorie prea bună, despre un anumit accident, ca să nu te temi că voi face uz de ea.

ELENA: Pierzi însă din vedere că am și eu argumentele mele. Iar justiția nu ne-ar ierta pe nici unul.

RUDDY: Șantaj, doamnă Dobriceanu?

ELENA: Șantaj contra șantaj, domnule Holban!

RUDDY: Ești de o abilitate diabolică!

ELENA: Tu m-ai învățat să fiu.

RUDDY: Mă-ntreb dacă, legîndu-mi definitiv viața de-a ta, m-ai fi dus pe culmile gloriei sau, dimpotrivă, la pușcărie.

ELENA: În orice caz, o reluare n-ar fi de disprețuit.

RUDDY: Ciudat! Ce fascinație poți să ai asupra mea!

ELENA: Trebuie să-ți spun că-i reciprocă?

RUDDY: A, nu! Azi avem de discutat afaceri... Poftim sus!

(Se și angajează pe scări, în sus, dar intervenția Judecătoarei îi oprește-n loc.)

JUDECĂTOAREA: Nu-i nevoie! Restul, mai tîrziu. Deocamdată să-mi răspun-deți la cîteva întrebări... Elena Dobriceanu, ce făceai dumneata înainte de a-l cunoaște pe inginerul Serafim?

ELENA: Nimic! Trăiam, pur și simplu! Liberă ca pasărea cerului!

JUDECĂTOAREA: Nu munceai nicăieri?

ELENA: Nu mi-a plăcut niciodată să muncesc. Ai mei, înainte de război, erau suficient de bogați ca să privesc cu dispreț orice meserie. Pe de altă parte, mi se spunea că am ceva de femeie fatală, pentru care bărbații ar da oricît s-o cucerească.

JUDECĂTOAREA: În consecință, ai preferat să-ți pui în valoare farmecele respective. În căutarea unui soț oficial, care să-ți satisfacă toate capriciile și să dea un sens vieții dumitale pe pămînt.

ELENA: Exact!

JUDECĂTOAREA: Și, astfel, ai pus ochii pe inginerul Serafim... Cum se explică totuși că dumneata, legată de

tenațiile Capitalei, ai acceptat să-l urmezi chiar și-n provincie?

ELENA: E singurul care mi-a promis că se va căsători cu mine.

JUDECĂTOAREA: Tot din această perioadă îl cunoști și pe Ruddy Holban?

ELENA: Cu mult înainte! A fost primul din seria căutărilor mele. Dar s-a săturat repede de mine și, în compensație, mi l-a servit pe inginerul Serafim.

JUDECĂTOAREA: Acum doi ani însă a apărut și el în provincie. La invitația dumitale?

ELENA: Între noi doi nu mai exista nimic.

JUDECĂTOAREA: Atunci, a apărut întâmplător?

ELENA: Nu-i plăcea să lucreze prea mulți ani în același loc.

JUDECĂTOAREA: Sau nu-i plăcea să fure de prea multe ori din același loc?

ELENA: În această privință n-aș putea să vă spun nimic.

JUDECĂTOAREA: Ești chiar atât de convinsă?

ELENA: În orice caz, nu cu mine-și împărțea beneficiile de pe șantier.

JUDECĂTOAREA: Ești chiar atât de convinsă?

ELENA: Ei bine, da! Uneori, mi-a dat bani gheață. Alteori, mi-a făcut cadouri de tot felul. Îmi făgăduise și mașina, dac-ar fi izbutit să-și cumpere alta nouă.

JUDECĂTOAREA: Dar dumneata ce trebuia să-i dai în schimb?

ELENA: Tăcerea inginerului Serafim, în eventualitatea c-ar fi descoperit escrocheriile lui Ruddy. N-am reușit. Fiindcă, între timp, Serafim a rupt legătura cu mine și s-a-ntors la București.

JUDECĂTOAREA: A aflat vreodată inginerul Serafim acest lucru?

ELENA: Nu și-a-nchipuit niciodată că tocmai eu și cel mai bun prieten al lui l-am putea înșela.

JUDECĂTOAREA: O să afle acum... Ruddy Holban, te laudai adineauri cu memoria dumitale bună. La ce accident te refereai în discuția cu Elena Dobriceanu?

RUDDY: A, nimic, o prostie. Cred că ne gîndeam amîndoi la relațiile noastre din trecut.

JUDECĂTOAREA: Pentru așa ceva nu te-ameninți cu pușcări.

RUDDY: Ne plăcea să facem pe spiritalii

JUDECĂTOAREA: Atît? Imaginează-ți că noi știm tot, dar am vrea adevărul

din gura dumitale... Nu crezi? Chiar ea ni l-a spus!

ELENA: Nu-i adevărat! Ruddy, n-am spus nimic!

JUDECĂTOAREA: Elena Dobriceanu, ce nu-i adevărat? (*Scoate dintr-o mapă o pereche de mănuși.*) Aceste mănuși de damă, cu monograma dumitale, nu-s adevărate? Le recunoști, Ruddy Holban? Au fost găsite aseară, printre altele, la percheziția efectuată la dumneata acasă. Mai bine zis, în cutia de bagaje a mașinii. E chiar de neînțeles, cum de-ai uitat să le-ngrapi sau să le arzi. Pe amîndouă mănușile sînt pete de sînge, din altă grupă de sînge decît grupa ei sau a dumitale. Iată explicația pentru care vi s-a luat azi dimineață sînge la analiză... Acum, memoria dumitale funcționează mai bine?

ELENA: Nu mă nenoroci, Ruddy!

RUDDY: Sînt singurul care cunosc o taină din viața doamnei Dobriceanu.

JUDECĂTOAREA: Adică?

RUDDY: Doamna Dobriceanu a omorît un om!

JUDECĂTOAREA: Poftim?!

RUDDY: A omorît un om. Cu mașina. Astă-vară. Pe șoseaua Constanței.

JUDECĂTOAREA: În ce împrejurări?

RUDDY: Ne duceam la Eforie cu mașina mea. Doamna Dobriceanu m-a rugat s-o las la volan. Știa oarecum să conducă. Am lăsat-o. Dar ca-ntotdeauna, în asemenea circumstanțe, apare, de nu știi unde, absurdul. Un om, drept în botul mașinii. Era noapte, ploua, doamna Dobriceanu s-a pierdut cu firea, și-n loc să frîneze, a apăsât pe accelerator.

JUDECĂTOAREA: Omul acela a murit dintr-o dată?

RUDDY: Nu! Mai putea fi salvat dacă-l transportam la spital. Nu l-am transportat. L-am tîrît pînă-n șanț și am fugit. Ne-a fost frică la amîndoi.

JUDECĂTOAREA: Iar de ceea ce ți-e frică, nu scapi niciodată... După istorica dumneavoastră discuție de afaceri, unde te-ai dus?

RUDDY: La Venera acasă. Îmi telefonase că Andrei se află acolo. Andrei era al doilea pe lista mea de afaceri din ziua aceea.

(*Pauză pentru retragerea Elenei și a lui Ruddy în culise. La el acasă, de cîteva clipe prăbușit într-un fotoliu, inginerul Serafim.*)

JUDECĂTOAREA: Simple numere pe o listă de afaceri... Acum înțelegi, tovarășe inginer? Ce surprize pot să-ți

ofere oameni la cîror calitate sufletească n-ai capacitatea, sau nu faci efortul s-o descifrezi la timp? Bănuiesc că ți-e destul de greu. După toate cîte s-au prăvălit asupra dumitale, îți va fi și mai greu să privești adevărul în față. Dar altă soluție nu există. Iar jocul de-a viața și de-a moartea nu s-a terminat... (*Către ceilalți.*) Faceți jocul, domnilor!

(*Măsuța din mijlocul scenei. Muzică la pick-up. Andrei dansează cu Venera. Foarte apropiaji. Ruddy își țuce o apuriție ostentativă. Îl aruncă pe Andrei cît colo și-nchide, brutal, aparatul.*)

VENERA: Ce, ai căpiat, mă? Unde te trezești?

RUDDY: Ușurel, frumoaso! Ușurel!

VENERA: Dac-ai fi beat, cel puțin!

RUDDY: Tocmai fiindcă nu sînt. Să afe, o dată pentru totdeauna, că ești femeia visurilor mele. Și nu admit...

VENERA: Nu fi prost, Ruddy! Îmi ținea de urît!

RUDDY: Cam de mulțisor joacă rolul ăsta.

VENERA: Tu i-ai cerut să-l joace.

RUDDY: Dar fără să abuzeze. Că-i crap capu-n bucăți!

VENERA: După ce că-și pierde vremea cu mine...

RUDDY: L-am plătit pentru asta... Te-am plătit, mă, sau nu te-am plătit?

VENERA: Ruddy!

RUDDY: Iar tu, frumoaso, ia aminte! C-a doua oară...

VENERA: Știu, Ruddy! Îți cunosc metoda. „Ține-i tu de urît, pînă vin eu!” Iar cînd vii, pretinzi că-mi fac de cap și-mi dai pașaportul... Haide, zi!

RUDDY: Timpenii! Doar știi bine că nu pot trăi fără tine.

VENERA: Atunci de ce mă lași zile-n-tregi singură? Cu cine-ți petreci de la un timp zilele?

ANDREI: Nu-i greu de imaginat.

RUDDY: Ei da, mă! Nu-i greu! Mi-a căzut o vrăbiuță-n plasă și m-am jucat puțin cu ea de-a baba oarba... Vrei și alte amănunte?

VENERA: Ruddy!

RUDDY: Am glumit, frumoaso! Doar știi bine că nu te-aș schimba nici cu-mpărăteasa Chinei.

VENERA: Îmi datorezi totuși un răspuns.

RUDDY: Afaceri, frumoaso, afaceri!

ANDREI: Escrocherii!

RUDDY: Nu agreez cuvîntul.

ANDREI: Escrocherii!

RUDDY: Nu agreez cuvîntul, m-auzi?

ANDREI: Venera mi l-a suflat la ureche. Sustragere de materiale și detur-nare de fonduri. Muncitori-fantomă și state de plată în dublu exemplar... Se cheamă altfel decît escrocherii?

RUDDY: Mic imbecil ce ești! Dar din escrocheriile astea ai gustat și tu. A gustat și taică-tău... Sau ai uitat că v-am ținut pe masă și casă, trei luni încheiate? Ba mai cunosc și o serafimă, care s-a-nvățat la dulceața escrocheriilor mele.

ANDREI: Ce vrei să spui?

RUDDY: Exact ce poate să-ți priceapă mintea.

ANDREI: Te zdrobesc, mă! Chiar și dacă numai insinuezi, și tot te zdrobesc!

RUDDY: Și-atunci ce o să vă faceți voi? Taică-tu, tu etc... etc. Că vă-nșurubează Ruddy, de nu mai știți pe unde să vă scoateți cămașa toată viața...

ANDREI: Banditul!

VENERA: Ruddy!

RUDDY: Lasă-mă, frumoaso! Să-ți arăt cum i se poate-nchide gura acestui domnișor... (*Scoate din buzunar niște hirtii, i le filiiie pe dinaintea ochilor.*) Ce zici de chitanțele astea? Cît crezi că-mi dă taică-tău pe ele dacă-i demonstrez c-am făcut ce-am făcut, cu binevoitoarea ta complicitate?

ANDREI: Pentru asta, așadar...?

RUDDY: Și pentru altele, băiețas! Ai auzit de o instituție care se cheamă procuratură? Mai ales acolo au căutate asemenea documente. Pentru orice eventualitate.

ANDREI: Venera pretindea odată că ești maniac.

RUDDY: Trișează și ea pe cine poate... Acum, stai cuminte și ascultă-mă bine! Le ard imediat, ba-ți mai dau și ceva pe deasupra, fără nici o chitanță, dacă-mi faci un serviciu. Nimica toată! La noapte urmează să iasă de pe șantier un transport. Nu interesează ce-i înăuntru. Te așezi frumușel lângă șofer și conduci transportul într-un anumit loc. Nimeni de la pază, văzîndu-l în față pe băiatul inginerului Serafim, n-o să bănuiască nimic... Ei, ce zici? Am nevoie de un răspuns imediat...

ANDREI (*năprasnică lovitură sub bărbie, zvîrlindu-l pe Ruddy printre scaune*): Răspunsul ăsta te mulțumește? Continuarea, miine! Acum n-am timp...

(*A dispărut în culise. Venera l-adună pe Ruddy de pe jos.*)

JUDECĂTOAREA: Andrei n-avea timp. Și-aduse, în sfârșit, aminte că are ședință de U.T.M. Și Andrei se grăbea. Toți vă grăbeați s-ajungeți la linia de sosire a dramei... Ruddy Holban, cine era al treilea pe lista dumitale de afaceri?

RUDDY: Inginerul Serafim!

JUDECĂTOAREA: Un adevărat tur de forță... Cum s-au desfășurat lucrurile, Oxana?

OXANA (din nou în interiorul casei): A apărut la noi acasă pe la ora șase. Eu pregăteam o lucrare pentru fabrică. Tata, alături, măsura holul de la un capăt la altul. Fusesse nu știu unde și se-ntorsesese acasă nervos... Când, a apărut omul acesta! I-a deschis tata și au rămas în hol să discute. Un timp, n-am acordat nici o atenție discuției lor. Și poate că mi-aș fi văzut de ale mele, tocmai urma să mă duc la bibliotecă după niște cărți, dacă, la un moment dat, discuția lor nu m-ar fi intrigat. M-am furișat atunci, pe nesimțite, în hol și am rămas ascunsă între perdele, să-i ascult...

(La masă, inginerul Serafim. În față, într-un fotoliu, Ruddy. Nevăzută, între perdele, Oxana.)

SERAFIM: Mda! Interesantă propunerea! Aș zice, chiar foarte interesantă! Niciodată pînă acum, și slavă Domnului c-am condus destule șantiere, nu mi s-a mai făcut asemenea propunere.

RUDDY: Fiindcă subalternii dumitale te știau meticolos și sever.

SERAFIM: S-ar zice că tu ai alte păreri despre mine.

RUDDY: Eu am un atu cîștigat.

SERAFIM: Adică?

RUDDY: Te-am ținut pe casă și masă, trei luni încheiate. Într-o vreme destul de dificilă pentru dumneata.

SERAFIM: Îmi place că ești sincer.

RUDDY: Nu-nțeleg să discut cu dumneata decît foarte deschis.

SERAFIM: Deși, dacă mi-aduc bine aminte, datoriile din vremea aceea ți le-am plătit pînă la ultima centimă.

RUDDY: Dar nu și faptul că eu ți-am aranjat să intri iar în București și să devii stăpîn peste noul șantier.

SERAFIM: Și asta impune altfel de obligații decît cele cînstite?

RUDDY: O simplă iscălitură, pe niște acte foarte legale. Pe care cei de la revizie le pot purica oricît. N-au să descopere în vecii vecilor nimic.

SERAFIM: Așa ai lucrat întotdeauna?

RUDDY: Cu mici variații.

SERAFIM: Și peste tot ai lucrat la fel? RUDDY: Cu mici variații.

SERAFIM: Și peste tot ai găsit aceeași înțelegere pe care o aștepti de la mine?

RUDDY: Unde am găsit-o, bine! Unde nu, deveneam sfînt ca un principiu.

SERAFIM: Ce ar fi dacă ai alege și azi aceeași soluție?...

RUDDY: Imposibil!

SERAFIM: ...și să-ți dai chiar azi demisia?

RUDDY: Imposibil!

SERAFIM: ...și să nu-mi mai calci pragul casei niciodată?

RUDDY: Imposibil!

SERAFIM: Ieși afară! Ieși afară, îți spun!

RUDDY: Vă propun să rămîneți calm.

SERAFIM: Imediat!... (Deschizîndu-i larg ușa.) Poftim!

RUDDY (nemîșcat pe scaunul lui): Calm, domnule inginer!

SERAFIM: Altfel chem procuratura, chiar aici. Fără nici o remușcare.

RUDDY: N-aveți s-o faceți.

SERAFIM: Multe mi se pot reproșa pentru viața mea intimă. Dar cînstit față de munca mea am fost întotdeauna, domnule Holban!

RUDDY: Dacă mă dați pe mîna procuraturii, va trebui să-mpărtașiți aceeași soartă cu mine.

SERAFIM: Ești nebun!

RUDDY: Fiindcă oricînd pot justifica de ce-am întocmit acte false, cine m-a determinat să le-ntocmesc false.

SERAFIM: Eu?!

RUDDY (brusc în picioare): Dumneata!

Ca să pun mîna, cu orice preț, pe scrisorile trimise doamnei Dobriceanu, în epoca dumneavoastră de dragoste... Poți dovedi că nu-i așa? Feciorul dumitale, care-mi este complice, ca să-i plătesc femeile și orgiile prin baruri... Poate dovedi Andrei că nu-i așa? Fosta dumitale fecioară, Corina, ca să-i ofer bijuterii și cape de hermină... Poate dovedi Corina că nu-i așa? (Va scoate obiectele compromițătoare, pe rînd.) Recunoașteți acest pachet de misive, legat cu fundă roșie? Dar semnătura lui Andrei pe aceste chitanțe? Știi ce-i asta? O simplă bandă de magnetofon, pe care, între un twist și un cha-cha, am înregistrat vocea scumpei fetițe a domniei-voastre, în clipe dintre cele mai ferice... (La intenția lui Serafim de a le constata.) Nu, nu! Sînt proprietate personală. Ori la procuratură, ori distruse după satisfacerea inofensivei mele cereri...

SERAFIM (*prăbușit într-un scaun*):

Ciine!

RUDDY (*scoate alte hirtii din buzunar, le pune pe masă*): V-am lăsat actele pe masă. Le puteți iscăli și mâine. Vă doresc o seară cât mai plăcută...

(*Se-ndreaptă spre ieșire, dar Oxana apare în lumină.*)

OXANA: O clipă, domnule Holban!

RUDDY: Mă rog...

OXANA: Presupun că martori ca mine, rubedenii directe, nu prea au cuvânt greu în fața instanței.

RUDDY: Nici nu sînt admiși.

OXANA: Deci, oricît aș țipa eu că, de fapt, dumneata ai vrut să-l șantajezi pe tata, nu m-ar crede nimeni.

RUDDY: Nu!

OXANA: Condițiile dumitale rămîn aceleași?

RUDDY: Eu am nevoie de bani, dumneavoastră aveți nevoie să scăpați de aceste obiecte compromițătoare.

OXANA: Perfect!... (*Vine pînă-n fața lui Serafim, actele și stiloul în mînă.*) Semnează, tată!

SERAFIM: Pofțim?!

OXANA: Ți-am spus să semnezi. Îți poruncesc să semnezi.

SERAFIM: Mai bine pregătește-mi ștreangul. Imediat!

OXANA: Nu semnezi?

SERAFIM: Nu!

OXANA: Oricîte argumente ti-aș aduce?

SERAFIM: Nu!

OXANA: E-n joc viața copiilor tăi, cinstea casei noastre...

SERAFIM: Nu, nu! De o mie de ori nu!

OXANA (*se-ntoarce, aruncă hirtiiile pe masă*): După cum vezi, domnule Holban, tata s-a condamnat singur! Preferă să-și pună ștreangul de gît, decît să comită un fals în acte publice. Și-l va pune și așa, imediat după plecarea dumitale. Fiindcă altă ieșire din situația în care l-ai adus dumneata, nici nu are. Eu îl voi forța să-și pună ștreangul de gît.

RUDDY: Nu-i vina mea.

OXANA: Dar dumneata n-ai să cîștigi nimic. În fața oricărui control, și vor fi cu diumul, dumneata rămîi complet descoperit. Pe morți nu-i mai condamnă nimeni. Deci, tot greul va apăsa exclusiv asupra dumitale.

RUDDY: Domnișoară, nu-nțeleg ce urmărești!

OXANA: Să-ți deschid mintea asupra catastrofei pe care singur ți-o pre-gătești.

RUDDY: Și ce propui, domnișoară?

OXANA: Bănuiesc că dumneata ai sustras materiale de pe șantier. Sau cam așa ceva, n-are importanță.

RUDDY: Domnișoară, ce propui?

OXANA: Dumneata lași pe masă obiectele compromițătoare și-ți iei înapoi actele. Tata îți lasă un timp pentru a pune ordine în gestiunea șantierului, și șantierul își încheie lucrările într-un mod strălucit. După care vă despărțiți pentru totdeauna. Poate că-n altă parte ai să găsești oameni mai puțin încăpățînați decît inginerul Serafim. Tata va uita ce s-a-ntîmplat și n-o să avizeze pe nimeni asupra talentelor dumitale ascunse... Am fost destul de clară?

RUDDY: Pierd cîteva zeci de mii de lei, domnișoară!

OXANA: Contează mai mult decît libertatea, domnule Holban?

RUDDY: Bine, frumoso! Pentru ochii dumitale cei geloși! Ca să-ți demonstrez că Ruddy Holban poate fi și loial uneori... (*Zvirle pe masă pachetul de scrisori, chitanțele, banda de magnetofon.*) Pofțim!

OXANA (*între masă și el*): Și-acum, ieși afară! Ieși afară!

RUDDY: Așa, va să zică?!

OXANA: Așa! Cu îndivizi ca dumneata, nici nu merită să te porți altfel... Ușa e pe-aici!

(*Ruddy s-a mistuit în culise. Un timp, pauză.*)

SERAFIM: Oxana...

OXANA: Altă dată să știi să-ți alegi prietenii, tată! Și prietenii, și amantele!

SERAFIM: Vreau să-ți spun...

OXANA: Ce telefon are șeful trustului?

SERAFIM: E-n agenda mea, pe birou.

OXANA (*a cercetat, a găsit, a format un număr, îi întinde telefonul*): Pofțim! Știi ce ai de făcut...

SERAFIM: Alo! Aici, inginerul Serafim... Aș vrea să trec pe la dumneavoastră... Da, chiar acum... Ceva foarte urgent... Bine...

(*O clipă, față în față. Ingerul Serafim îi sărută mîna și iese. Oxana, ispitită de conținutul scrisorilor, scoate una la întimplare, o desface, dar renunță mai înainte de a o despături. Rupe scrisorile și le aruncă la coș. Ispitită, apoi, de conținutul benzii de magnetofon, aduce de alături un aparat, montează banda, deschide. Dintru început, o melodie străină. Cîntecul s-a terminat și urmează risul în cascade*)

al Corinei — cristalin, voluptuos. Închide brusc, smulge banda, o rupe-n bucăți, o aruncă, de asemenea, la coș. Andrei a intrat și a căzut, prăbușit, într-un scaun.)

ANDREI: Mi s-a-ntîmplat ceva groaznic. Azi am fost învinuit de trădare. Că mi-am vîndut conștiința, ca Iuda, pe arginți. Că mă port cum mă port la facultate și duc viața pe care o duc în afara facultății din cauza nu știu cui, care m-ar fi cumpărat ca pe o marfă. Să-mi fi dat cu ghioaga în moalele capului, și nu m-ar fi durut cum mă doare. Fiindcă se uitau în mine de parc-aș fi fost pus la raze, și descopereau lucruri pe care nu le-aș fi crezut niciodată atît de urîte. Din prima clipă n-am fost în stare să recunosc, mi-a fost frică să recunosc. Dar mi-au adus dovezi și m-au zdrobit. Aveau dreptate, și nu puteam să le anulez dreptatea cu nimic...

OXANA: Cine te-a învinuit de toate astea?

ANDREI: Tovarășii mei utemiști.

OXANA: Te-au discutat în organizație?

ANDREI: Pînă acum o jumătate de oră.

OXANA: Te-au pedepsit?

ANDREI: M-au pus, cum ziceau ei, mai brutal decît altă dată, față-n față cu propria mea conștiință. Dar e-ngrozitor să constăți, la un moment dat, că din conștiința ta bună, de odinioară, n-a mai rămas decît un hîrb. În care, acum, te vezi strîmb și hidos.

OXANA: Prea tîrziu constăți asta, băiete!

ANDREI: La fel mi-a spus și secretara organizației.

OXANA: Nici nu se putea altfel.

ANDREI: Știa mai multe decît mi-am imaginat că poate ști.

OXANA: A avut cine s-o informeze despre toate.

ANDREI: Tu?!

OXANA: Dar tu ce-ți închipui, băiete, că după terminarea facultății am rupt cu organizația din care am făcut parte?! Cine m-a format pe mine, în toți acești ani, să am atitudinea pe care o am față de viață și să gîndesc cum gîndesc, dacă nu organizația mea de U.T.M.? Poate că-n casă n-am găsit întotdeauna climatul cel mai prielnic pentru a pricepe ce-i cu viața mea, ce răspunderi am după ce voi începe viața pe cont propriu. Dar poți tu susține că-n școală și la facultate nu ni s-au deschis exact drumurile pe care le căutam și nu

ni s-a dat răspuns exact la întrebările pe care ni le puneam? Atîta doar că nu-i suficient să fii utemist pe hîrtie, Andrei! Carnetul din buzunar nu-ți dezleagă nici o enigmă, dacă nu te porți și nu gîndești ca un utemist...

ANDREI: Știu că ești supărată pe mine. Ai toate motivele să fii.

OXANA: Nu-i vorba de mine, acum.

ANDREI: Ba da! Te-am dezamăgit în tot ce-am făcut pînă azi. La amiază te-am umilit și-n fața mamei... Mă crezi dacă-ți spun că-mi pare rău?

OXANA: Da' pricepe că nu-i vorba de mine!

ANDREI: Ba da! Fiindcă eu tot la tine vin și te rog: să uiți ce s-a-ntîmplat și să mă ajuți!

OXANA: În ce privință?

ANDREI: La tata și la mama n-aș îndrăzni să apelez. Au avut prea multă încredere în mine ca să le dezvălui deodată că s-au înșelat. Mi-ar fi rușine, și-ar însemna ca tocmai eu să le dau lovitura cea mai grea.

OXANA: Într-un cuvînt?

ANDREI: Am nevoie de bani. Urgent. Chiar astă-seară.

OXANA: Cît?

ANDREI: Opt mii cinci sute.

OXANA: Oho! Și de unde crezi tu că se poate face rost de atîția bani, chiar astă-seară?

ANDREI: Dar tu nu pricepi c-altfel sînt pierdut? Împrumută de undeva, ia din economiile mamei, cere-i lui tata...

OXANA: Bine!... (Ia de pe masă chitanțele și i le întinde.) Poftim!

ANDREI: Ce-s astea?

OXANA: Banii de care ai nevoie!

ANDREI: Cum de-au ajuns aici?! De unde le ai?!

OXANA: Chiar nu-ți închipui cine le-a adus? Degeaba te gîndeai să-l scutești pe tata de lovitura cea mai grea. A și primit-o. De la tine și de la Corina. Trebuie să-ți mai spun ce scopuri urmărea individul acela în legătură cu tata? Mi se pare inutil.

ANDREI (după o tăcere grea): Tata e acasă?

OXANA: A plecat la trust. Cu puțin înainte de sosirea ta.

ANDREI: Crezi că se-ntoarce tîrziu?

OXANA: Presupun că va lucra acolo toată noaptea... De ce?

ANDREI: Individul acela intenționează să scoată materiale de pe șantier. Chiar în noaptea asta. Mi-a propus mie să conduc transportul, tocmai pentru...

OXANA : Și-atunci de ce mai stai aici? Du-te imediat după tata și anunță-l!

ANDREI : Haide și tu cu mine!

OXANA : Ți-e frică să nu dea cu tine de pământ? Dacă n-a făcut-o când trebuia, ce haz ar mai avea acum?

ANDREI : Te rog, Oxana!

OXANA : Nu, băiete! Eu mă duc la spital. Fiindcă mi-e teamă pentru mama. Și măcar pe mama s-o scutim de adevărul vostru urit...

(Au ieșit. Maria Serafim, din nou pe bancheta de la rampă.)

MARIA : Speranță zadarnică! Omul acela avusese grijă să lovească și-n mine. Îmi dăduse, la telefon, toate amănunțele scandaloasei lui aventuri. Astfel că, în clipa în care portarul spitalului m-a anunțat despre venirea Corinei, știam tot. Dospea în mine o minie surdă împotriva ei. Dar mă și-ntrebam, în aceeași măsură: cine-i cea dintâi vinovată de rătăcirea Corinei? Aproape că nu-mi venea să mai dau ochii cu ea. Corina m-aștepta în parcul spitalului, pe o bancă. Am coborât și m-am înspăimântat de aerul ei nevinovat. De parcă nu i s-ar fi întimplat niciodată nimic, de parcă i-ar fi fost sufletul curat ca floarea. Și-atunci, am înțeles cât de puțin îmi cunoșteam copiii, cât de ușor te înșeală copiii când ți-ai pierdut orice autoritate asupra lor...

(O bancă de parc, chiar lângă pupitrul Judecătoarei. Corina, cu servieta alături. Mama e-n spatele ei.)

MARIA : Ce-i cu tine, fetițo? Unde vrei s-ajungi cu viața pe care o duci?

CORINA : Nu-nțeleg la ce te referi.

MARIA : Ba-nțelegi foarte bine.

CORINA : Doar vin de la școală. Duc o viață foarte ordonată.

MARIA : Minți, draga mea! La școală n-ai fost decît pentru o oră. Să discuți cu diriginta despre telefonul de dimineață.

CORINA : Nu-i adevărat!

MARIA : Ți-e catalogul plin de absente, iar motivările ți le-a confecționat, în fals, altcineva.

CORINA : Nu-i adevărat!

MARIA : Te lauzi la kolegele tale cu bijuterii și rochii de care eu, aflu pentru-nțtia oară.

CORINA : Nu-i adevărat!

MARIA : Ei, fetito! De astă dată nu mă mai înșeli. De-abia acum observ că ai privirile sticloase, cearcăne sub ochi, ceva tulbure în toată făptura.

Care demonstrează că minciuna ta n-are decît un singur temei... L-aș putea cunoaște și eu?

CORINA : Nu există nici un temei.

MARIA : Ce-ar fi totuși să fii, măcar acum, sinceră cu mine?

CORINA : Atîta vreme nici nu te-ai sinchisit de viața mea, și deodată...

MARIA : Tocmai fiindcă atîta vreme am fost oarbă și n-am văzut nimic. Măcar acum să salvăm ce se mai poate salva.

CORINA : Dar e caraghios! Vorbești de parcă m-ar paște nu știu ce primejdie.

MARIA : Te paște, Corina!

CORINA : Și chiar dacă-i așa, mă apăr eu singură!

MARIA : Ești de o naivitate nemai-pomenită! Care ar fi trebuit să m-alarneze încă din noaptea în care s-a-ntimplat ce s-a-ntimplat.

CORINA : Mă rog!

MARIA : De aceea, nici n-am să te cruț. Tot ce trebuia să-ți spun atunci, o să aflu acum.

CORINA : Urmează o lecție de morală?

MARIA : Un avertisment prietenesc, Corina... La douăzeci de ani vei fi scribită de oameni. La douăzeci și cinci, vei fi uscată sufletește. La treizeci, vei arăta bătrînă și fanată. Da, da! Cînd renunți de bunăvoie la poezia adolescenței, nu poți ajunge decît aici. Cînd n-ai ochi să vezi adevărata frumusețe a vieții, riști să te alegi numai cu murdăriile ei. Și zadarnic vei mai căuta omul care să-ți umple sufletul cu miresme. Va fi prea tîrziu chiar și pentru a mai visa la ce ar fi putut fi altfel... Mă-nțelegi, fetițo?

CORINA : Nu-i prea roz viitorul pe care mi-l prevestești.

MARIA : Dar prezentul în care trăiești tu e roz, Corina?

CORINA : Da! termină odată, mamă! Ce te tot joci cu mine de-a pisica cu șoarecele? Spune-mi odată ce știi, dacă știi ceva, și lasă-mă în legea mea.

MARIA : Așteaptă, n-am terminat.. Ce ziceai că reprezintă drăcia asta?

CORINA : O amuletă.

MARIA : Aur?

CORINA : Vechi de două mii de ani.

MARIA : Ar trebui să rid cu hohote. Și-aș rîde, vezi bine, dacă n-aș ști cine ți-a dat-o și pentru ce ți-a dat-o. Dar sînt nevoită să-mi mușc pumnii și să rectific: nu-i aur, fetițo! Și nici amuletă! Nu! E doar o simplă băncuță de aramă. Veche, într-adevăr,

dar aramă! Care nu valorează decât exact cît reprezintă: adică, cinci parale!

CORINA: Nu se poate...

MARIA: Ei, fetițo! Ce ieftină și tristă mi-are acum nebunia ta!... Știi că omul acela, omul care ți-a dăruit bănuța, a fost azi la tata și i-a pus pe masă banda de magnetofon pe care avea înregistrată vocea ta? Știi ce preț cerea în schimbul benzii compromițătoare, ce preț mi-a cerut mie, la telefon, în schimbul altor dovezi despre tine? Tata să-și vîndă conștiința și să devină aliat la escrocheriile lui... De ce m-ai mințit atîta vreme, Corina?

CORINA (*obsedată de același gînd*): Nu se poate... Nu se poate!...

MARIA: Acum, du-te acasă! Și gîndește-te că va veni o vreme cînd tare mult vei dori să mai ai șaisprezece ani. Dar nu-i vei mai avea niciodată! Și din tot aurul lor curat, vei descoperi că nu ți-a rămas decât amintirea apăsătoare a unei bănuțe de aramă...

(Corina a pornit, alene, să se așeze tarăși pe scara în spirală. Mama, o clipă, singură cu gîndurile ei. Apare Oxana, care înțelege, după starea mamei, c-a venit prea tîrziu. Îi va îmbrățișa umerii și o va duce cu sine, spre culise.)

JUDECĂTOAREA: Mă-ntreb dacă nu cumva aici s-a săvîrșit cea mai mare greșeală a voastră... De ce ați lăsat-o să plece singură acasă?

OXANA: Eu am ajuns la spital cu mult după plecarea ei. Iar mama nu și-a închipuit nici o clipă că va face actul pe care l-a făcut.

(Dispar amîndouă în culise).

JUDECĂTOAREA: Corina, mama-ți spusese să te duci acasă. De ce nu te-ai dus?

CORINA: Voiam să aflu adevărul... Trebuia să aflu adevărul...

JUDECĂTOAREA: Mai bine zis, ce gust are adevărul. Și ce gust are moartea...

(La capătul de jos al scării a apărut Venera. Surprinsă de întîlnirea cu Corina. Deși fata pare că nu vede și n-aude nimic.)

VENERA: Prin urmare, dumneata ești vrăbiuța prinsă-n plasă! Pînă astă-seară n-aveam decât o bănuială. Pe care, astă-seară, chiar Ruddy mi-a întărit-o cu destul cinism. Iar acum, totul a devenit limpede ca lumina

zilei... Domnișoară Serafim, de cînd te-ai învățat să urci scara asta?

CORINA: Nu mă cheamă domnișoara Serafim!

VENERA: Ba așa te cheamă! Îi cunosc prea bine pe ceilalți din familie, ca să mă-nșel. Ți-am descoperit și numele, zgîriat de propria-ți minută pe un perete, acasă la Ruddy. Dovadă că nu ești singura care-l frecven-tezi.

CORINA (*în picioare, dînd s-o ocolească*): Lasă-mă să plec!

VENERA: Nu! Fiindcă, altfel, o să urci din nou. Miine sau poimîine. Pe cînd eu vreau să nu mai urci aici, niciodată!

CORINA: Lasă-mă să plec!

VENERA: Stăruii în zadar! Și mulțumește cerului că fac toate eforturile să fiu calmă. Pe altele, dinaintea dumitale, le-am tratat mai puțin delicat. De-au să mă țină minte toată viața!

CORINA: Ei bine, eu sînt Corina Serafim! Ce vrei de la mine?

VENERA: Să ne lămurim ce vrea fiecare de la Ruddy.

CORINA: Mă privește ce vreau!

VENERA: Pentru ca una să dispară din viața lui.

CORINA: Nu voi fi eu aceea!

VENERA: Ba vei fi!

CORINA: Dar cu ce drept îmi poruncești dumneata mie?

VENERA: Ha-ha! Dacă ai fi dibuit ser-tarele secrete din casa lui Ruddy, ai fi descoperit, printre altele, și un album. Plin cu fotografii. Ale tuturor femeilor care au trecut pe aici. Pînă azi eram convinsă că, după fotografia mea, n-ă mai apărut nici una. Sau, poate, dumitale nu ți-a cerut-o încă?

CORINA: Nu cred!

VENERA: După cum vezi, am cel puțin dreptul de a fi fost înaintea dumitale.

CORINA: Nu cred! Nu cred!

VENERA: Voi fi nevoită, atunci, să-ți dau și alte amănunte. Deși mă-ntreb: de ce o fac?

CORINA: Fiindcă-ți închipui că asta mă va-ndepărta de Ruddy.

VENERA: Poate! Fiecare femeie se bate pentru fericirea ei cu ghearele și cu dinții.

CORINA: Fiindcă-n fond ți-e frică de mine.

VENERA: Poate, nici o femeie nu-și iubește rivalele.

CORINA: Fiindcă ești mai bătrînă decât mine.

VENERA (*ca izbită drept în frunte, cu o voce foarte tristă*): Domnișoară Serafim, dar știi dumneata din cauza

cui arăt așa? (Așteaptă o clipă, caută zadarnic privirea Corinei.) Cîți ani îmi dai?

CORINA: Nu știu. Treizeci și cinci, patruzeci...

VENERA: O Doamne! N-am decît douăzeci și opt de ani.

CORINA (abia acum furișîndu-și privirea spre ea): Douăzeci și opt...

VENERA: Da!... Și la fel o s-arăți și dumneata, dacă vei continua să urci scara asta.

CORINA (din nou ghem, pe una din trepte): Mulțumesc pentru sfaturi, dar sînt învățată să hotărâsc singură asupra vieții mele.

VENERA (mereu în picioare): Așa mi-am zis și eu acum opt ani. „Hotărâște singură, fetițo! N-asculta la ce spune lumea! Te gelozesc cu toții pentru fericirea ta!” Și am hotărît. Mă înnebuneau bijuteriile cu care mă-mpodobeau Ruddy ca pe o regină. Mă pasiona garderoba pe care mi-o pusese la dispoziție Ruddy, făcînd din mine cea mai nostimă femeiușcă din București. Mă fascinau ideile lui, originale și îndrăznețe, care erau ca un fel de anestezie contra oricărei disperări. Pînă am descoperit că bijuteriile sînt false, domnișoară Serafim! Rochiile pe care le-mbrăcam eu le-mbrăcau și altele, domnișoară Serafim! Iar ideile lui...

(Corina își desface ușor pumnul, înclențat pînă atunci, dînd la iveală binecunoscuta bănuța. Înclină ușor palma, și bănuța cade alături. Venera o ridică.)

VENERA: Uite, drăcie! Dar asta-i celebra amuletă!... (Ride batjocoritor.) De aur vechi, nu-i așa? Vechi de două mii de ani... E rîndul dumitale s-o porți?

(Dar Corina n-ascultă, ochii pierduți în gol.)

VENERA: Ar trebui să-mi fie milă de dumneata și să mă opresc aci. N-am să mă opresc. Fiindcă lucrul cel mai grav e altul. Cînd mi-am dat seama de mocirla în care mă aruncasem, cu bună-știință, era prea tîrziu ca să mai fi putut ieși la mal. Devenisem pentru toți o simplă „pasăre de noapte”. Viața mea începea la șapte seara și sfîrșea în zori. Ziua dormeam ca moartă, iar noaptea mi-așteptam porția de friptură și ceasul de dragoste. Odată am visat și eu că viața-i plină de taine și minuni, că voi avea și eu casa mea, rostul meu pe pămînt. Dar n-am ajuns decît

să mă vînd pe o cîrpă și să mă mulțumesc cu plăcerea de a dormi lîngă un tîlhar. Care poate oricînd să-mi ia cîrpele înapoi și să mă arunce în stradă, a nimănu!... Crezi că-i de-ajuns, domnișoară Serafim? Pentru atîta ne-am născut?

(Ruddy a apărut la capătul de jos al scării. Rămîne locul, trîsnit. Exclamă spontan un „oh” semnificativ, dar își învinge repede șovăiala. Zadarnic speră Corina că omul se va opri lîngă ea. Ruddy urcă apăsător treptele și trece indiferent pe alături. Ar tot urca așa pînă la odaia de sus, dacă Venera nu l-ar reține, răsucindu-l brusc pe loc și arborînd un zîmbet de imensă ironie pentru cei doi.)

VENERA: Ruddy! E domnișoara Serafim!

RUDDY: N-am chef la ora asta de nici o domnișoară Serafim.

VENERA: Spune-i totuși un cuvînt!

RUDDY: Presupun că i-ai spus tu des-tule.

VENERA: Eu i-am spus adevărul, Ruddy.

RUDDY: Foarte bine!

VENERA: I-am demonstrat că idolul ei e putred pînă-n măduva oaselor.

RUDDY: Perfect!

VENERA: Un pic escroc, un pic nemernic, un mare negustor de iluzii sterpe.

RUDDY: Suficient!

VENERA: Crezi c-am greșit, Ruddy?

RUDDY: Să plece acasă și să mă lase-n pace!

VENERA (arătîndu-i bănuța, pe palmă): După cîte-nțeleg, ți-a adus înapoi amuleta de aur vechi.

RUDDY (smulgîndu-i bănuța din mînă și aruncînd-o cît colo): La toți dracii, și amuleta, și ea, și tot neamul Serafimilor! Că din cauza lor o să-nfund eu pușcăria.

VENERA: Ruddy, s-a-ntimplat ceva? S-a aflat?

RUDDY: Nu știu. Dar mi-e frică. Mă strînge frica de gît ca o fiară.

VENERA: Ce e cu tine, Ruddy? De ce nu-mi spui?

RUDDY: Nimic! Să sperăm că nu va fi nimic. Haide sus! Și... (arătînd cu o mișcare scurtă a capului spre Corina) ...spune-i să plece! Să plece de la ușa mea! Să plece! (Corina continuă să stea ca de piatră, cu ochii pierduți în gol. Venera coboară o treaptă și o bate ușor pe umăr.)

VENERA: Noapte bună, domnișoară Serafim!

(După care-l ia pe Ruddy de braț și urcă la el în odaie, trântind ușă după ei, ca pe o barieră inaccesibilă. E clipa în care Judecătoarea își înalță alene capul de pe brațele încrucișate pe pupitru. Urmărește, cu o privire încercată de umbre, drumul Corinei înapoi, spre casă.)

Autorul propune tăcere absolută. Cel mult un metronom, cu bătăi exasperante, de la surd pînă la intensități dramatice. Subliniind spaimele și deznadejdlile Corinei. În ochii căreia, de o fixitate de orb, și-n mișcările căreia, asemenea unui automat, să se presimtă deznodămîntul. Corina a ajuns acasă. Servieta a pierdut-o undeva pe drum. Corina se-ndreaptă orbește spre un anume sertar al servantei din fund. Scoate un flacon. Se apropie de masă, toarnă apă într-un pahar mare, îi tremură mina lăsînd să cadă o pilulă, două, trei... Erită o clipă, răstoarnă tot flaconul în pahar, dă paharul peste cap fără să mai cugete. Și, de-abia acum, pe fața ei se-ntipărește o imensă groază. Se repede, clătîindu-se, la telefon. Formează un număr, strigă asurzitor: „Mamă! Vino acasă, mamă!” — după care se prăbușește peste brațul fotoliului. Metronomul și-a încetat bătăile, întuneric. Întuneric compact. O singură clipă, sfișiată însă de țipătul de groază al mamei.

Cînd se reaprinde lumina, în toată scena, descoperim elementele de decor de la începutul piesei. Pe bancheta din fund, ca într-o boxă a acuzărilor, Elena Dobriceanu, Ruddy Holban, Venera Costescu. Iar la rampă, în prim-plan, același scaun, pe care stă Maria Serafim, cu mâinile adunate în poală. Corina, ingenuncheată, alături. În spatele mamei, inginerul Serafim, Oxana și Andrei, scruiînd deopotrivă golul dinaintea lor. Judecătoarea așteaptă o clipă, pentru a se restabili tăcerea.)

JUDECĂTOAREA: Și astfel am ajuns aici. Drama s-a terminat. Deliberat sau nu, v-ați revăzut conștiințele proiectate ca-ntr-o oglindă, fiecare cu umbrele sale și toate, laolaltă, împinse pînă la ultima consecință. Care s-ar fi putut evita dacă voi ați fi înțeles, cu un ceas mai devreme, ce legi de etică proclamă societatea noastră. N-ați înțeles! Consecințele s-au văzut. Iar noi am fost nevoiți să impunem acest proces public, pro-

cesul celorlalți va începe miine, pentru ca oamenii să învețe din drama voastră cum să se apere împotriva unor astfel de drame. Plecînd de aici, să delibereze în sinea lor și să hotărască: cine-i vinovat? Tovarășă doctor, ai ultimul cuvînt...

MARIA: Lecția a fost aspră. Dar, pe cît se vede, necesară! Pentru ca niciodată să nu ne mai temem de privirile și întrebările oamenilor. Să cunoaștem bine și prețul fericirii proprii, și răspunderea pe care o avem pentru fericirea celorlalți...

JUDECĂTOAREA: Tovarășe inginer...

SERAFIM: Sint ca fierul trecut prin flăcări. Care, pe durata acestui proces, și-a lepădat în flăcări toată rugina. Tu, Maria, aș vrea să fii convinsă de lucrul ăsta, cea dintîi...

JUDECĂTOAREA: Corina, Andrei, Oxana...

CORINA: Îmi pare rău, mamă! Sint cea mai vinovată dintre toți. Pentru tot ce am făcut împotriva mea însămi, pentru tot ce ți-am pricinuit ție. Te rog să mă ierți... (Izbucnește în plîns, mama îi mîngîie alene părul.) Te rog să mă ierți...

ANDREI: A fost ca o eclipsă, core ne-a întunecat pentru o vreme zilele. Dar a trecut... (Înceștîndu-i strîns umerii.) M-auzi, mamă? Eclipsa a trecut...

OXANA (adunînd, cu palmele amîndouă, lacrimile de pe obrazul mamei): Va trebui să-nvățăm din nou să ridem Vom învăța, mamă! Îți jur că vom ride din nou...

(Judecătoarea ia buchetul de liliac de pe pupitru și coboară. Oleră florile Corinei.)

JUDECĂTOAREA: Poftim, Corina! Pentru ziua ta de naștere. Și pentru anii de miine. Să fie cei mai frumoși ani ai tăi... Da? Ne tăgăduiești?

CORINA: Făgăduiesc!

(Spre fund, lumina scade treptat pînă la întuneric. Crește în schimb, spre rampă, sporindu-le celor de aici strălucirea.)

JUDECĂTOAREA: Și astfel, lumina s-a rupt de întuneric. Între ceilalți și voi, între trecut și prezent, stăm noi ca un zid. Cu fermitatea noastră, cu speranțele noastre, cu etica noastră comunista... E tot ce am avut de demonstrat...

C O R T I N A

București-Costinești-Sinaia,
aprilie 1962—octombrie 1963.